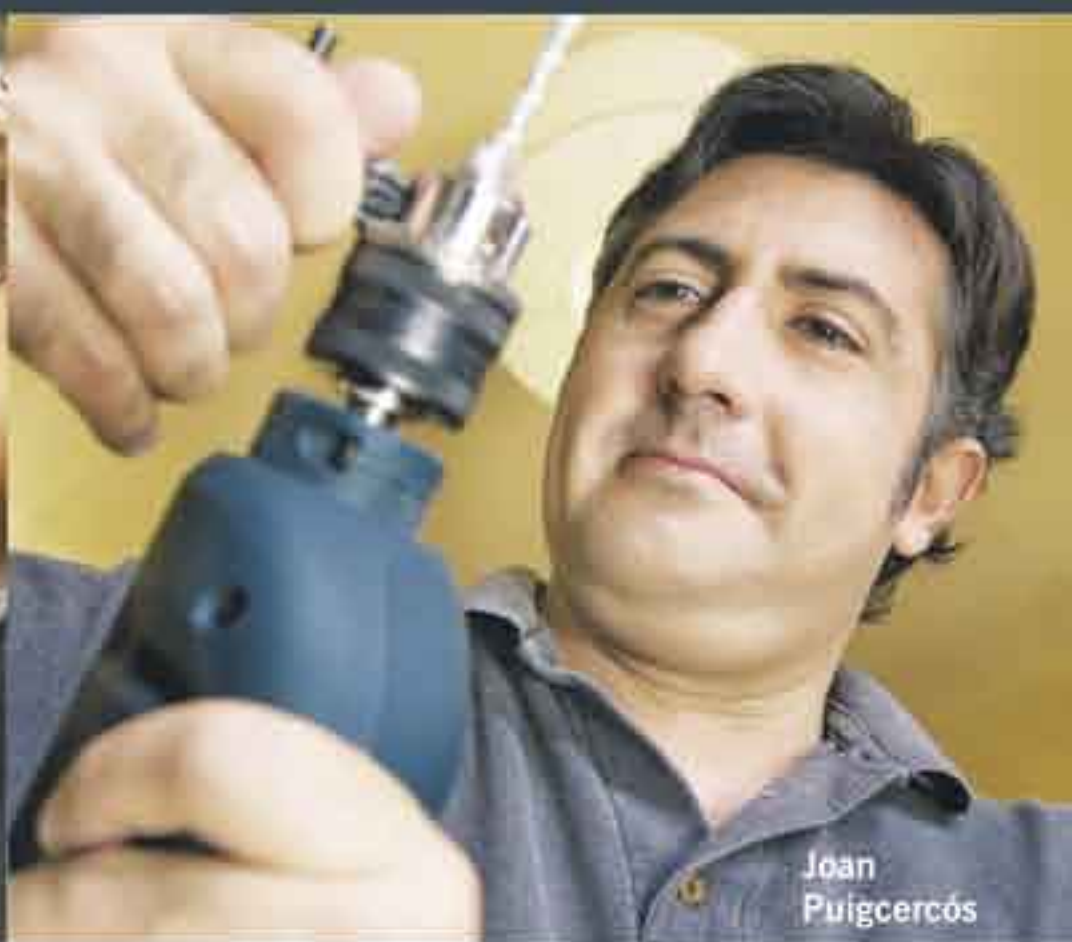

OCTUBRE - NOVEMBRE 2006

Esquerra Nacional⁷⁴

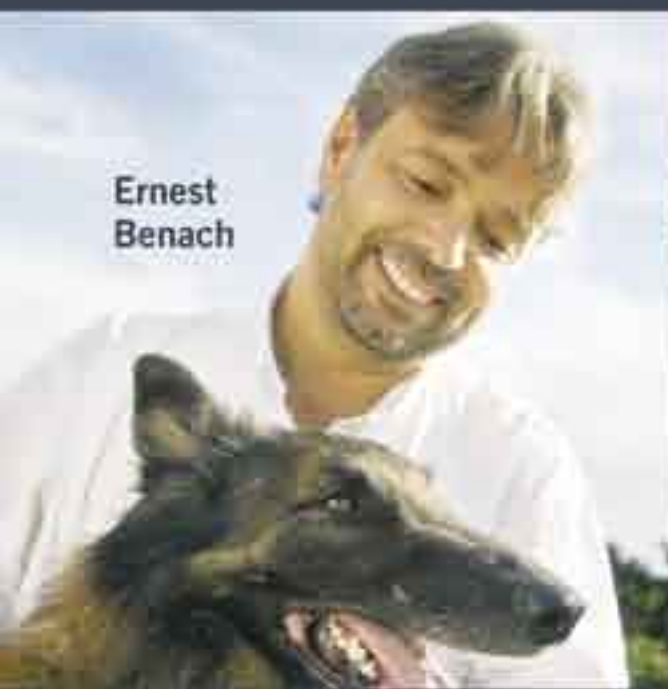
Josep-Lluís
Carod-Rovira

Joan
Puigcercós

d'esquerres i catalanistes

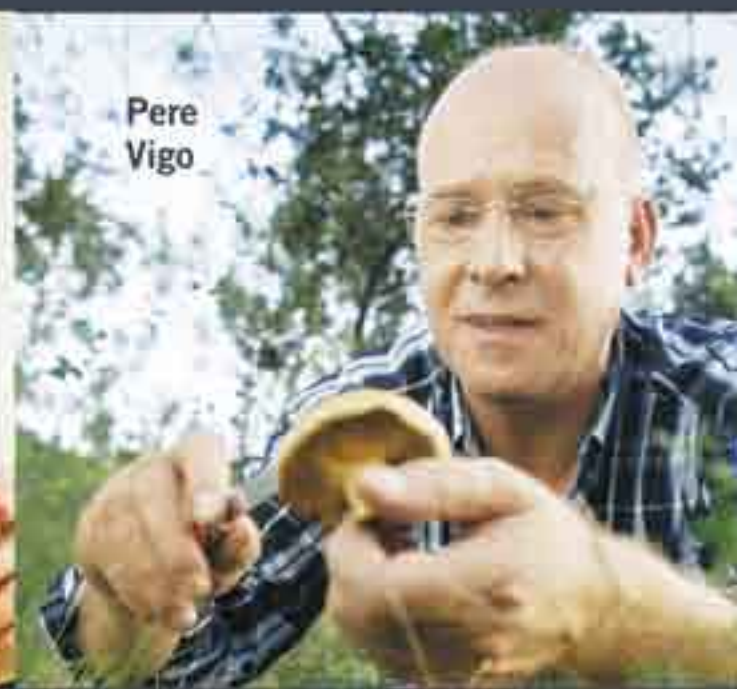
catalanistes i d'esquerres

Ernest
Benach

Carmel
Mòdol

Pere
Vigo

humans

patriotes

perseverants

com tu.

esquerra.somcomsom.cat

Durant el juliol i l'agost es van rebre a la Secretaria d'Organització i Finances nacional 98 sol·licituds d'afiliació a Esquerra. **En total, enguany ja en van 796.**

ANGEL RAMOS

Gent d'Esquerra

Barcelona, 1978
Responsable de Política Europea i Cooperació Internacional de la UGT de Catalunya
Militant d'Esquerra - Sant Sadurn d'Anoia des del 1996

▣ ÀNGEL RAMOS

Tu ets una de les signats del manifest Sindicalistes pel No arran del referèndum estatuari. Vas tenir algun problema pel teu posicionament dins el sindicat?

Quan jo vaig entrar a la direcció del sindicat tot-hom sabia de quin partit era. Com a ciutadana, que va més enllà de les matèries sindicals, hàviem que dir que no. Ningú no em va cridar a l'ordre respectant aquesta pluralitat interna. És més, ho vam parlar amb el secretari general i en cap moment no em va posar pals a les rodes perquè jo hagués signat el manifest.

Pertanyes a la direcció nacional de la UGT. Quines dificultats t'has trobat per accedir-hi?

Les estructures del mercat laboral amb la incorporació de la dona han canviat, per tant els sindicats també han hagut d'evolucionar. També és un procés molt important, per com són aquestes dones que entren a la direcció del sindicat: llicenciades, venim de sectors serveis i hem accedit a la direcció del sindicat per mèrits propis. Evidentment és difícil i complicat, però també ho és a totes les estructures jeràrquiques, com al partit.

Sovint es critica que els grans sindicats teniu les mans lligades perquè depeneu del finançament que us atorga l'Estat. Què hi ha de cert en aquesta afirmació?

Els grans sindicats ens presentem cada quatre anys a unes eleccions sindicals a totes les empreses d'aquest país. La UGT a Catalunya té 21.000 delegats i delegades que ens guanyem vot a vot a cada empresa i gràcies a aquests vots rebem, en tant que participació institucional (tenim 500 representants institucionals), uns diners per part de la Generalitat des de fa un parell d'anys i de l'Estat. Igual que els partits polítics reben una subvenció. Ni més ni menys. De totes maneres, la nostra principal font de finançament són les quotes dels nostres afiliats i afiliades. Amb un handicap afegit, nosaltres tenim 18.000 processos electorals a Catalunya. Són unes eleccions que perpètuament ens tenen tensionada tota l'organització.

Una funció important dels sindicats és la socialització de la nova immigració...

El sindicat és la punta de llança per a la socialització d'aquesta immigració. Mentre les persones immigrants no poden votar a les eleccions, moltes vegades sí que poden ser participants de la vida civil i política per mitjà dels sindicats. Els treballadors i les treballadores immigrants quan van a l'empresa són votants, electors i elegits (tenim 1.500 delegats sindicals extracomunitaris que representen tots els treballadors). Comencen, per tant, a posicionar-se políticament i a tenir drets civils des del moment en què lluiten conjuntament amb els altres treballadors i treballadores.

Sol·licituds d'afiliació

Novetats editorials

Les últimes novetats relacionades amb Esquerra

Heribert Barrera
L'últim republicà
Genís Sinca
Columna

European Free Alliance:
Voice of the people of Europe.
The first 25 years (1981 - 2006)
Aliança Lliure Europea

Isabel Vilà. La primera sindicalista catalana
Francesc Ferrer i Gironès
Viena

Política i planificació lingüística a la Unió Europea
Els Verds / Aliança Lliure Europea i Esquerra
Editorial Mediterrània

D'ACORD AMB L'ARTICLE 7.1 DE LA LLEI ORGÀNICA 15/1999, DE 13 DE DESEMBRE, DE PROTECCIÓ DE DADES DE CARÀCTER PERSONAL, QUEDA PROHIBIT EL TRACTAMENT POSTERIOR D'AQUESTES DADES PERSONALS (ART. 6.2 I 1.1.2 DE LA LLEI) SENSE EL CONSENTIMENT EXPRES I PER ESCRIT DE LES PERSONES INTERESSADES, PER NO SER D'APLICACIÓ A AQUESTES DADES L'EXCEPCIÓ QUE HABILITA AL SEU TRACTAMENT A PARTIR DE LA SEVA PUBLICACIÓ EN FONTS ACCESSIBLES AL PÚBLIC.

Quina literatura ha d'anar representada a la Fira del Llibre de Frankfurt del 2007?

Enquesta

Margarida Aritzeta
Escriptora
i professora a la URV

El que seria raonable és que la llengua fos l'element diferenciador, l'identificador d'aquella literatura que l'any vinent s'ha de presentar, aleshores no tindria sentit que en el mateix aparador hi figuressin escriptors catalans que escriuen en altres llengües, o editorials que fan negoci amb productes culturals d'altres llengües.

Alfred Bosch
Escriptor
i professor a la UPF

Hi ha d'anar la literatura catalana, que, amb tots els respectes, no és l'escripta en suahili, ni en uzbeq, ni en castellà. I qui no entengui això, el convido a anar passant cap al psiquiatre. D'altra banda, més que anar-hi, cal saber tornar de Frankfurt. Que a partir del 2007 haguem sabut aprofitar els encerts i els errors d'aquesta cita mundial.

Isidor Cònsul
Editor i escriptor

La literatura catalana, que, òbviament, és la que s'escriu en català. La millor estratègia editorial és promocionar pocs autors però bons, especialment aquells que ja s'estiguin traduint. Frankfurt és un aparador extraordinari per a la literatura catalana i això ho han de mostrar les exposicions que s'hi facin.

Maria Mercè Roca
Escriptora
i diputada d'Esquerra

Si la Generalitat decideix finalment convidar a Frankfurt autors que escriuen en castellà, serà una decisió injusta per als creadors en català, ja que els primers tenen moltes i privilegiades vies de promoció. I serà també mostrar la cultura catalana com una cultura provinciana supeditada a l'espanyola, sense gruix ni personalitat pròpia.

OPINIÓ

Rafel Echevarne

Director de Màrqueting i Desenvolupament de Negocis de l'aeroport Don Quijote de Ciudad Real

El traspàs dels aeroports

Aena, l'ens gestor dels aeroports, ha pres rellevància mediàtica de nou. La seva inoperància davant el caos del Prat va mostrar que la gestió centralitzada no és el que necessiten els aeroports dels Països Catalans, uns dels que tenen més potencial de creixement de tot Europa i el Mediterrani. Aena és un ens que, a diferència del que s'estima a Europa, porta una gestió centralitzada de tots els principals aeroports espanyols. A la gran majoria de països de la Unió Europea, els aeroports de connexió (hubs) o els grans regionals estan gestionats pels governs regionals o per la ciutat de la qual depenen. O amb tots dos alhora. I, molt sovint, també inclou la participació privada de les principals organitzacions interessades a potenciar la funció comercial de la infraestructura.

En el cas francès, les cambres de comerç participen activament en la gestió dels aeroports. Els aeroports francesos proposen la creació de societats anònimes i una separació clara de les respon-

sabilitats de l'Estat i la gestió aeroportuària. Fora dels aeroports 100% privats (la majoria al Regne Unit), hi ha una gran participació accionarial de les municipalitats i regions, i, generalment, amb més participació local/regional que estatal. Fora del cas de l'Estat espanyol, Portugal i els països nòrdics (Suècia, Finlàndia i Noruega —encara que en alguns aeroports a Suècia i Noruega hi ha accionistes privats com és el cas d'Skavsta al sud d'Estocolm), no hi ha una xarxa d'aeroports estatals.

En la majoria dels casos els aspectes de propietat i gestió estan molt ben definits, amb unes clares línies de gestió comercial. Les pautes són marcades per un consell de supervisió on estan representats els propietaris, els quals anomenen un consell d'administració professional.

Davant aquest panorama, Aena està assetjada. El model vigent fins ara només s'ha mostrat generós amb l'aeroport de Barajas, en detriment de la resta d'aeroports perifèrics que haurien d'estar al mateix nivell d'inversió pel

nombre de passatgers i mercaderies transportats. Aena aprova els plans directors de tots els aeroports espanyols, fet que significa que acaba jerarquitzant tot posant Barajas a dalt de tot i donant-li les principals línies i connexions internacionals, la clau de volta per a l'expansió d'un aeroport. Barajas ha concentrat la majoria de les inversions dels darrers anys i ha sumat, així, gairebé tants milions d'euros com tots els altres junts. Aquest fet hipoteca greument el creixement econòmic i social dels nostres aeroports. No tenir uns aeroports ben comunicats —de casa nostra a la resta del món— implica la pèrdua de moltes oportunitats en l'àmbit turístic i, sobretot, en el de negocis.

Cal una descentralització d'Aena, on els governs autonòmics dirigeixin els seus aeroports per gestionar alhora el seu propi creixement econòmic. El model vigent va rebre la seva última actualització... el 1960! Si volem uns aeroports competitius de primer nivell als Països Catalans no podem continuar així.

A les penes, puyalades

Manuel Puyal

Esquerra Nacional 74

Director Uriel Bertran Cap de Redacció Ferran Civit Redacció Josep Maria Alcoberro, Núria Amorós, Iolanda Llambrich, Neus Lloveras, Miquel Martín, Àngel Ramos, Maties Ramos, Jordi Solé Documentació Natàlia Lara Col·laboradors d'aquest número Macià Serra Agraïments Dani Duch, Francesc Sánchez, Marc Suárez, Mar Vila Disseny Original Jordi Vinyets Disseny Glòria Comellas Correcció Lingüística Núria Florit Redacció Esquerra Secretaria d'Imatge i Comunicació Villarroel, 45 08011 Barcelona Telèfon 93 453 60 05 Fax 93 323 71 22 Subscripcions Núria Cid Telèfon 93 453 60 05 Correu electrònic redaccio@esquerra.org Edita Fundació Josep Irla Dipòsit Legal B-3690-1998 Impressió Imprintsa

ESQUERRA CONTINUARÀ AMB LA LÍNIA ASCENDENT EN AQUESTES ELECCIONS AL PARLAMENT DE CATALUNYA

El partit de la gent com tu

L'1 de novembre el mapa electoral sembla que no canviarà gaire i mantindrà Esquerra com el partit imprescindible per portar el país a majors nivells de sobirania i progrés.

ESQUERRA

↑ Campanya de proximitat a Cervelló el 21 de juny.

PIMEC

↑ El 25 de juliol, jornada amb la patronal PIMEC.

TAXI METROPOLITÀ

↑ Reunió amb la Federació Catalana del Taxi el 14 de juliol.

CONFEDERACIÓ DEL COMERÇ DE CATALUNYA

↑ Trobada amb la Confederació del Comerç el 27 de juliol.

ESQUERRA

↑ Amb el sindicat agrari Unió de Pagesos el 15 de setembre.

GAVINA GARCIA

↑ Reunits amb el sindicat UGT de Catalunya el 18 de setembre.

REDACCIÓ

Com a únic partit que actua sense dependències ni subordinacions, Esquerra és la millor garantia per a la gent del Principat. Esquerra ha demostrat que sap gestionar. Els principals èxits de la gestió de la Generalitat d'aquests darrers tres anys es deuen a les iniciatives de les conselleries dirigides pel partit, que gestionava un 39% del total del pressupost del govern català. Sabem gestionar, però també

sabem reflectir la pluralitat del país. Això es mostra amb les llistes, amb gent capacitada i que representa tot el territori. I, a més a més, cada cop amb més dones. Prop d'un 40% de les candidatures estan formades per dones, per garantir la màxima paritat possible.

Enguany, la campanya d'Esquerra serà la més innovadora i fresca. L'objectiu és continuar amb l'esperit de la campanya de proximitat «Esquerra t'escolta». I si es vol seguir

la campanya fil per randa, només cal connectar-se a la web del partit o als blocs dels candidats, renovats diàriament.

Propostes per a tothom

Esquerra pretén anar més enllà de l'actual Estatut, que s'ha demostrat insuficient, només quinze dies després d'haver-se aprovat. Serem els plens garants del desplegament estatutari i lluitarem per recuperar tot allò arrebassat amb el pacte de la

Moncloa entre Mas i Zapatero.

El model del Pacte Nacional per a l'Educació ha fet escola. Per això es vol fer extensiu aquest model de gran d'acord transversal amb tots els actors implicats al món del comerç, la salut i el benestar, el civisme, la cultura, la immigració, les infraestructures i també en energia, que promouria la progressiva apagada nuclear i el foment de les fonts renovables.

Contracte amb la ciutadania

Som el partit de la gent perquè som com ella, autèntics i honestos. Treballadors i coherents, perseverants amb els objectius i amb experiència en la gestió. Però, sobretot, patriotes amb les mans lliures respecte a la subordinació a Madrid i als grans grups de negocis. Com que som com la majoria social d'aquest país, Esquerra ha recollit les propostes formulades per més de 15.000 persones d'arreu del territori per mitjà de la campanya de proximitat i de la web, i les ha inclòs al programa electoral.

Aquest programa conté més de 1.600 propostes, de les quals 50 són irrenunciables per formar govern i 7 formen part del *Contracte amb la ciutadania*. El *Contracte* és el compromís més visible d'Esquerra amb la gent. Les 7 propostes inclouen diferents mesures clau per fer avançar Catalunya:

1. La subvenció del 30% del cost del lloguer de 25.000 pisos per a joves, a fons perdut.
2. La gratuïtat del material i llibres de text escolars a partir del curs 2007-2008.
3. La reducció a la meitat del temps actual de les llistes d'espera a la salut.
4. La multiplicació per deu l'atenció domiciliària a les persones dependents.
5. La garantia que tothom pugui exercir el seu dret a utilitzar el català.
6. L'impuls a l'Oficina de Gestió Empresarial (OGE), que centralitzi el conjunt de tràmits amb totes les administracions.
7. El compliment efectiu dels grans acords nacionals de la passada legislatura en Educació, Ciutadania i Immigració, Igualtat de gènere, Competitivitat i Internacionalització de les empreses catalanes, Recerca i el Pla de barris.

ESQUERRA VOL SUPERAR ELS RESULTATS DEL 2003 I CONTINUAR ESSENT DECISIVA PER GOVERNAR

Una candidatura que representa la totalitat del territori i les necessitats de la seva gent

BARCELONA

1. Josep-Lluís Carod-Rovira
Candidat a la presidència de la Generalitat

2. Joan Puigcercós i Boixassa
Barcelona

3. Anna Simó i Castelló
L'Hospitalet

4. Josep Huguet i Biosca
Manresa

5. Marina Llansana i Rosich
Igualada

6. Joan Ridao i Martín
Rubí

7. Xavier Vendrell i Segura
Sant Joan Despí

8. M. Teresa Aragonès i Perales
Premià de Mar

9. Oriol Amorós i March
Barcelona

10. M. Pilar Dellunde i Clavé
Castellar del Vallès

11. Uriel Bertran i Arrué
Badalona

12. Pere Aragonès i Garcia
Pineda de Mar

13. Josep M. Freixanet i Mayans
Olost

14. Laura Vilagrà i Pons
Santpedor

15. Patrícia Gomà i Pons
Barcelona

16. Miquel Carrillo i Giralt
Gelida

17. Bernat Valls i Fuster
Vilanova i la Geltrú

18. M. Carme Boixader i Montanyà
Capolat

19. Jordi Cots i Domínguez
Cardedeu

20. Marta Vilaret i Garcia
Santa Maria de Martorelles

21. Antoni Soy i Casals
Argentona

22. Francesc Sánchez i Loro
Barcelona

23. Vanessa Casado i Pérez
Santa Eulàlia de Ronçana

24. Ramon Arribas i Quintana
Terrassa

25. Meritxell Valladares i Vidiella
Barcelona

26. Marc Marsal i Ferret
Barcelona

27. Ramon Fontdevila i Subirana
Manresa

28. Anna Teixidó i Audet
Vilassar de Mar

29. Eugeni Villalbí i Godes
Barcelona

30. Bàrbara Lligadas i Muñoz
Viladecans

31. Magí Rovira i Font
Sant Llorenç Savall

32. Anna Salvador i Alonso
Barcelona

33. Àngel Soterias i Largo
Capellades

34. Gràcia Ferrer i Codinachs
Vic

35. Ignasi Fortuny i Ribas
Barcelona

36. Núria Arnau i Àrias
Sant Adrià de Besòs

37. Joaquim Sangrà i Morer
Barcelona

38. Josep Oriol Fernàndez i Saltor
El Masnou

39. Anna Fra. Corts i Alier
Canovelles

40. Jordi Coronas i Martorell
Barcelona

41. Oriol Rovira i Vera
Barberà del Vallès

42. Aina Surià i Llopart
Molins de Rei

43. Xavier Fenosa i Vilarroya
Mollet del Vallès

44. Antònia Serra i Baucells*
Tona

45. Eduard Pomar i Pérez
Sant Cugat del Vallès

46. Elisenda Albertí i Casas
Barcelona

47. Josep Canals i Molina
Corbera de Llobregat

48. Mònica Palacín i París
Pineda de Mar

49. Albert Chimenos i Minguella
Barcelona

50. Gemma Ayza i Ferré
Alella

51. Carles Griñó i Mo
Cerdanyola del Vallès

52. Margarida Bisart i Riasol
Barcelona

53. Francesc Manel Camacho i Liesa
Abrera

54. Gemma Boix i López
Sant Joan de Vilatorrada

55. Josep An. Roquerols i Teruel
Sant Antoni de Vilamajor

56. Francesc Rossell i Pujós
Barcelona

57. Alba Castellví i Miquel
Sant Pere de Riudebitlles

58. Pere Campmany i Robert
Sant Andreu de la Barca

59. Jordi Suñé i Abelló
Barcelona

60. Marta Catasús i Planell
Sabadell

61. Bernat Requena i Martínez
Barcelona

62. Glòria Matas i Montmany
Torrelles de Llobregat

63. Joan Andreu Rodríguez i Serra
Cubelles

64. Imma Corominas i Castellana
Navàs

65. Pere Prat i Boix
Manlleu

66. Eva Martínez i Roig
Barcelona

67. Agustí Vilar i Martínez
Sant Feliu de Llobregat

68. Emília Soler i Gimeno
Lliçà d'Amunt

69. Gerard Piñero i Vinyes
Rubí

70. Marcel Batalla i Olivé
Barcelona

71. Montserrat Molas i Xarles
Cervelló

72. Albert Sala i Martínez
Sant Andreu de Llavaneres

73. Carme Forcadell i Lluís
Sabadell

74. Miquel Àngel Alfaro i Santos
Manresa

75. Albert Castellanos i Maduell
Barcelona

76. Mireia Montfort i Soria
Olesa de Montserrat

77. Ricard Fernàndez i Ribas
La Llagosta

78. Roger Raventós i Carmona
Sant Climent de Llobregat

79. Maria de Gàdor Ayra i Pagan
Tiana

80. Xavier Navarro i Mercadé
Barcelona

81. Anna Ten i Gotés
Sabadell

82. Jordi Pera i Pi
Arenys de Mar

83. Carme Gil i Pardo
Barcelona

84. Marcel·lí Reyes i Vidal
Gavà

85. Jordi Carbonell i de Ballester
Barcelona

S1. Elisabet Oliveras i Jorba
Sant Quirze del Vallès

S2. Jaume Mas i Coll
Calldetenes

S3. Xavier Vinyals i Capdepon
Barcelona

GIRONA

1 Pere Vigo i Sallent
Girona

2. Maria Mercè Roca i Perich
Girona

3. Carme Capdevila i Palau
Sant Hilari Sacalm

4. Pere Bosch i Cuenca
Banyoles

5. Alfons Quera i Carré
Agullana

6. Jordi Martinoy i Camós
Torroella de Montgrí

7. Carles Bassaganya i Serra
Sant Joan de les Abadesses

8. Eulàlia Massana i Serra
Riudaura

9. David Pujol i Bret
Figueres

10. Blanca Palmada i Félez
Girona

11. Isidre Costa i Iniesta
Guils de Cerdanya

12. Maria Josep López i Dolcet
Sils

13. Pilar Heras i Trias *
Cabanès

14. Enric Pujol i Casademont
Figueres

15. Joaquim Cufí i Solé
Quart

16. Maria Puig i Ferrer
Palamós

17. Marcel Vila i Domènech
Caldes de Malavella

S1. Lluís Sais i Puigdemont
La Bisbal d'Empordà

S2. Laura Portal i Costa
Salt

S3. Jordi Fornés i Pol
Anglès

LLEIDA

1. Carmel Mòdol i Bresolí
Lleida

2. Jordi Ausàs i Coll
La Seu d'Urgell

3. Miquel Àngel Estradé i Palau
Les Borges Blanques

4. Maria Àngels Cabasés i Piqué
Lleida

5. Eva Maza i Batlle
Alentorn

6. Andreu Sànchez i Costa
Aitona

7. Carles Vega i Castellví
Lleida

8. Elena Fuses i Navarra
Artesa de Lleida

9. Olga Soler i Pujol
Sort

10. David Rodríguez i González
Solsona

11. Francesc Mitjans i Guardiola
Bellvís

12. Bernat Solé i Barril
Agramunt

13. Juli Lago i Àlvarez
Cervera

14. Carles Ortiz i Palacín
Tremp

15. Víctor Torres i Perenya
Lleida

S1. Rafel Molina i Fernández
Balaguer

S2. Jaume Monsó i Alós
Vilaller

S3. Josep Castells i Gòdia
Alcarràs

TARRAGONA

1. Ernest Benach i Pascual
Reus

2. Josep Bargalló i Valls
Torredembarra

3. Marta Cid i Pañella
Ampostà

4. Sergi de los Ríos i Martínez
Tarragona

5. Josep Felip Monclús i Benet
Tortosa

6. Aina Estarellas i Roca
Reus

7. Núria Gavarró i Rodríguez
Valls

8. Isabel Sales i Coderch
Vallclara

9. Carles Ribé i Solé
L'Arboç

10. Marina Massaguer i Comes
Tarragona

11. Xavier Vega i Castellví
Flix

12. Caterina Ros i Ferran
Creixell

13. Anton Baiges i Gras
Reus

14. Daniel Andreu i Falcó
L'Aldea

15. Josep Ma. Castan i Estivill
Cornudella de Montsant

16. Joan Recasens i Bertran
Cambrils

17. Alfons Montserrat i Esteller
Alcanar

18. Jordi Castells i Guasch
Valls

S1. Joaquim Pedrola i Gardé
Gandesa

S2. Gerard Pagès i Vidal
Vinyols i els Arcs

S3. Eudald Roca i Gràcia
La Secuita

S4. Lluís Rafel Ferré i Solé
Constantí

Les persones marcades amb un * es presenten dins la llista d'Esquerra com a independents.

ESQUERRA NOMÉS FORMARÀ PART D'UN GOVERN QUE S'HI COMPROMETI

50 propostes bàsiques per una Catalunya social i nacional

Les més de 1.600 propostes del programa d'Esquerra se sintetitzen en 50 propostes per tornar a gestionar el benestar i el progrés del país. Són el nostre compromís. Són la nostra paraula.

Polítiques socials

1. La reducció a la meitat del temps d'ara de les llistes d'espera per a qualsevol atenció mèdica, hospitalització i intervenció quirúrgica, i l'obtenció de diagnòstic en un màxim de quinze dies quan hi hagi sospita d'una malaltia greu, com ara càncer, en la primera intervenció mèdica.

2. L'adequació de les plantilles dels centres de salut a les necessitats reals de la societat catalana, tenint en compte l'augment de la població i els canvis demogràfics.

3. La subvenció a joves del 30% del cost del lloguer de 25.000 pisos, a fons perdut, tot tenint en compte la diversitat territorial i el poder adquisitiu de les persones sol·licitants, en el context d'una política decidida de promoció d'habitatge públic i de lloguer.

4. L'impuls a una nova política de l'habitatge, amb 50.000 nous habitatges de protecció, la meitat de lloguer, mitjançant la rehabilitació, la reducció del parc vacant i, en darrera instància, obra nova.

5. L'aprovació de la nova Llei de la infància, que situï l'interès superior de la infància i l'adolescència com a principi rector del sistema, i l'extensió de la prestació econòmica universal per infant a càrrec fins a almenys els 6 anys, i fins a almenys els 8 anys en cas de famílies nombroses i monoparentals.

6. L'aprovació de la Llei de serveis socials, els primers mesos de legislatura, perquè els serveis socials esdevinguin un «dret subjectiu», garantit, adreçat a tota la població. La potenciació dels instruments que garanteixen ingressos mínims

(PIRMI, PNC, prestacions socials de caire econòmic i complements de pensions, ajuts familiars).

7. L'augment de l'atenció domiciliària a les persones dependents, que es multiplicarà per deu, per tal de garantir una millor atenció i qualitat de vida a tothom que no es pot valer per si mateix i als seus familiars.

8. L'aprovació de la Llei d'acollida, que ha de permetre fixar els serveis d'acollida que l'Administració catalana ha d'oferir als seus residents, així com la definició dels deures que les persones adquireixen si viuen a Catalunya. Això, amb la ferma decisió d'assolir que la Generalitat tingui un paper actiu en la presa de decisions sobre el contingent de persones immigrades i els procediments per a la seva regularització i gestió.

9. El compliment de la directiva europea de no-discriminació en l'àmbit laboral per motiu d'opció sexual, i l'increment dels serveis de la Inspecció de Treball per a tots els casos de discriminació laboral.

10. La creació de la Xarxa d'Equipaments Cívics de Catalunya.

11. El desenvolupament del Pla integral del poble gitano, fent especial esment a la incorporació al mercat laboral, la promoció a l'accés a un habitatge digne, la promoció del jovent i les dones com a motor de canvi social i la lluita contra l'absentisme escolar.

12. L'elaboració d'una Llei processal per a la justícia de proximitat, que inclogui mesures alternatives de resolució de conflictes mitjançant la mediació i l'arbitratge.

13. L'aprovació immediata de la Llei dels drets de les dones en l'eradicació de la violència masclista, que desenvolupi i garanteixi tots els serveis i actuacions del Govern en aquest àmbit.

14. L'impuls de la incorporació de la perspectiva de gènere en els convenis col·lectius, amb la incorporació de mesures específiques de conciliació de la vida laboral i la vida privada.

15. La creació d'una Xarxa d'Oficines Joves de Treball, amb els serveis següents: assessorament laboral, formació continuada, assessorament per al jovent emprenedor i borsa de treball.

Polítiques educatives i culturals

16. La gratuïtat del material i dels llibres de text escolars, que ha de suposar, ja a tots els centres a partir del curs 2007-2008, un estalvi mínim del 85% en la despesa de les famílies i del 100% el curs 2008-2009.

17. L'aprovació de la Llei d'educació de Catalunya, abans d'acabar l'any 2007, el desplegament total del Pacte Nacional per a l'Educació i la continuació de l'increment de la inversió pública educativa fins a situar-la en la mitjana europea.

18. La reducció del nombre d'alumnes a 25 per aula a l'ESO, la creació de centres públics d'ensenyament obligatori (3-16 anys) i l'assoliment que almenys el 85% de l'alumnat obtingui el graduat escolar en ESO.

19. La garantia de la competència comunicativa en anglès a tot l'alumnat al final de l'educació obligatòria, a més d'un correcte coneixement del català i

del castellà.

20. La previsió de creació de places públiques d'educació infantil 0-3anys que calgui, més enllà de les 25.000 ja compromeses en la passada legislatura, per donar resposta a la demanda existent en cada moment.

21. La garantia que tothom pugui exercir el seu dret a utilitzar el català en qualsevol situació, triplicant els cursos i formulant activitats per a tothom, aules d'acollida i altres mesures actives, en compliment del mandat estatutari que cap ciutadà o ciutadana no pugui al·legar desconeixement de les dues llengües oficials.

22. L'aprovació d'una nova Llei de política lingüística, per assegurar el català a l'etiquetatge, al cinema, als mitjans de comunicació, a l'ús legal i judicial i a les conseqüències que es desprenen del reconeixement del dret a l'ús i del deure del coneixement del català.

23. L'impuls a la creació d'un espai català de comunicació en l'àmbit dels països de parla catalana mitjançant la nova consolidació dels 8 canals de televisió digital de la CCRTV, l'entramat de canals públics i privats de TDT locals, que s'expressaran normalment en català i l'intercanvi de recepció entre TVC, RTVV i IB3.

24. La creació de l'Institut Català del Crèdit Esportiu (ICCE), per a institucions i entitats sense afany de lucre reconegudes que tenen per objectiu la construcció d'equipaments i projectes d'activitats d'interès general.

25. L'aprofundiment de la tasca feta des de la Secretaria General de l'Esport per tal d'aconse-

guir el reconeixement de **seleccions catalanes** i la potenciació dels **clubs esportius escolars** a totes les escoles públiques de Catalunya.

26. La potenciació de la **projecció de la cultura catalana a l'exterior** mitjançant l'Institut Ramon Llull i la política pròpia de relacions exteriors.

27. L'obligatorietat de **crear biblioteques públiques** en poblacions a partir de 3.000 habitants.

28. L'aprovació de la **Llei catalana de cinema** per potenciar la producció i exhibició cinematogràfica del cinema català.

Polítiques econòmiques, de desenvolupament i de planificació territorial

29. La formulació d'un **Pla integral de suport a les 200.000 microempreses** catalanes, amb mesures de simplificació administrativa i l'augment dels recursos destinats a creació de noves empreses.

30. L'impuls d'un **Pla de xoc transversal per garantir la qualitat en el subministrament de serveis públics essencials** — electricitat, aigua, gas... — que elimini la permissivitat amb els incompliments de les empreses subministradores.

31. La **reforma de l'estructura del CIDEM**, com a principal organisme públic de transferència tecnològica a les empreses, perquè respongui a les necessitats de l'empresariat català.

32. L'**augment dels recursos destinats al finançament de noves empreses de base tecnològica**, primant la generació d'ocupació estable, amb l'objectiu de crear 1.000 llocs nous de treball estable d'alta qualificació al llarg de la legislatura. Posicionar Catalunya com un dels cinc líders del sector a Europa.

33. L'**impuls de l'Oficina de Gestió Empresarial (OGE)**, aquesta arreu del territori, com a interlocutora única amb cada empresa de tota l'Administració i que centralitzarà el conjunt dels tràmits.

34. L'assoliment, durant el primer trimestre del 2007, d'un **Acord nacional d'infraestructures** per garantir el màxim con-

↑ Carod va exposar les línies bàsiques del programa d'Esquerra al CosmoCaixa de Barcelona el 3 d'octubre.

sens en la planificació de les principals infraestructures de transport fins al 2030.

35. L'impuls al **traspàs complet** de la gestió i les infraestructures de tots els aeroports catalans. I el **rescat prioritari dels peatges**, en una primera fase, de Mollet, les Fonts, el Maresme i Martorell.

36. L'establiment d'un **cànon sobre la nova ocupació en sòl urbanitzable**, en concepte de compensació de l'impacte ambiental.

37. L'establiment d'una estratègia de gestió d'espais d'interès natural, agrícola o paisatgístic, basada en la **revalorització del territori**, amb l'impuls a la rendibilitat econòmica de l'activitat forestal.

38. El desenvolupament de la **Xarxa de Centres d'Interpretació i Acol·lida Turística de Catalunya** per esdevenir nodes de distribució de rutes — històriques, culturals, naturals, gastronòmiques.

39. L'**increment dels centres integrals de formació professional** arreu del territori i en els diferents sectors productius.

40. La consolidació del projecte de l'**operador neutre de telecomunicacions**, com a garantia que les infraestructures puguin arribar arreu del país. La **cobertura** per a tots els nuclis de po-

blació de Catalunya de més de 50 habitants i per a tots els polígons industrials **dels serveis de telefonia** fixa o mòbil i l'**accés a banda ampla**.

41. L'assoliment de la **modificació urgent de la LOFCA** perquè es regeixi per uns principis que permetin un finançament just i la reducció del dèficit fiscal.

42. L'aprovació de la **Llei de la ciència**, que defineixi en la seva totalitat l'àmbit català de recerca.

43. La creació d'una **escola d'oficis rurals i de muntanya** que permeti donar un impuls al sector agrícola, ramader, forestal i de l'artesania, així com recuperar oficis abandonats i cercar-ne de nous.

44. El suport a l'existència de **distribuïdors o intermediaris especialitzats en els productes de la terra**, en el marc de la potenciació del consum en el mercat intern dels productes de qualitat de la terra.

Polítiques institucionals de cooperació i de seguretat

45. El desplegament efectiu del **consens social**, dels compromisos ja contrets a partir del consens amb els agents socials i locals: el Pacte Nacional per a l'Educació, el Pla de ciutadania i immigració, el Pla per a la

igualtat de gènere, l'Acord estratègic per a la competitivitat, el Pla d'internacionalització de les empreses catalanes, el Pla de recerca i el Pla de barris.

46. L'aprovació d'una nova **Llei de policia de Catalunya**, en què es defineixi l'articulació competencial, funcional i d'organització del cos de Mossos d'Esquadra i les policies locals en únic sistema operatiu i d'autoritats.

47. L'**eficàcia dels serveis d'emergències i seguretat civil** augmentant els recursos i la inversió en planificació i distribució d'efectius de bombers, professionals o voluntaris.

48. La creació d'un **departament que planifiqui**, coordini i executi la política europea, **les relacions internacionals** i les polítiques de cooperació al desenvolupament i de foment de la pau.

49. La constitució d'un **euro-districte** com a organisme de **cooperació transfronterera** de proximitat que agrupi totes les comarques catalanes situades a banda i banda de la frontera hispanofrancesa.

50. L'aprovació del **Pla director de cooperació al desenvolupament 2007-2010**, amb l'assoliment, en aquesta legislatura, dels estàndards europeus d'aportacions econòmiques a la cooperació per al desenvolupament.

Josep-Lluís Carod-Rovira i Joan Puigcercós

El tàndem d'Esquerra al Parlament de Catalunya

«Anirem al Govern a fer país, no partit, buscant el consens»

PERFIL

Josep-Lluís Carod-Rovira
Joan Puigcercós i Boixassa

Esquerra presenta els seus màxims actius per disputar amb les majors garanties aquestes eleccions. Després de la fi de la legislatura i del paper coherent d'Esquerra enfront de les retallades a l'Estatut del Parlament, el partit incrementa cada dia que passa la seva credibilitat. Les visites a tot el territori per part d'en Carod i en Puigcercós han permès copsar de primera mà les impressions de la gent sobre les seves necessitats. Esquerra, a través del seu president i el seu secretari general, han escoltat la ciutadania. Com cap altre partit, Esquerra sap què vol la gent. Per això, tant el programa com les llistes s'han concebut per respondre adequadament a les inquietuds de tots els catalans i les catalanes. Perquè Esquerra és com la gent.

□ FERRAN CIVIT I MARTÍ

Ara tanquem una legislatura i amb un Estatut retallat en els aspectes més importants. Quina conclusió podem treure d'aquests tres anys per part d'Esquerra?

Carod. Esquerra, després de consolidar-se com a tercera força política després de les eleccions del 2003, accentuada encara més pels comicis del 2004, va promoure un canvi en la política catalana. L'entrada d'Esquerra al Govern de la Generalitat i a la presidència del Parlament; el trencament de la dependència de la política catalana respecte del Partit Popular per mitjà del pacte CIU-PP, mantenint Catalunya desactivada; l'aposta per un govern catalanista d'esquerres; l'elaboració dels Acords del Tinell, que incorporaven moltes de les propostes del programa social i d'avenç cap a la sobirania d'Esquerra; la possibilitat real de fer front a la reforma d'Estatut que tots els partits de tradició democràtica havien manifestat en campanya; la superació de la simple bipolaritat CiU-PSC com a única dinàmica fonamental possible de la política catalana, amb la consolidació d'un espai de catalanisme d'esquerres... Aquesta ha estat la gran aportació d'Esquerra a la política catalana d'aquests darrers tres anys. L'aposta estratègica va ser un encert, però la dilapidació de la il·lusió col·lectiva que va ser l'Estatut del 30 de setem-

bre i la posterior fragmentació de la unitat dels partits catalans han deixat la política en un estat general de desengany i decepció que no és, per descomptat, patrimoni d'Esquerra, malgrat que el nostre no a l'Estatut ha permès als altres partits carregar-nos amb totes les responsabilitats. **Puigcercós.** Esquerra n'ha après. Sense el debat estatutari s'hagués acabat la legislatura i hi hagués hagut un bon resum de govern. El debat ha posat cadascú al seu nivell i ha demostrat que no saben negociar. L'Estatut ha estat un fracàs de la classe política catalana. Ha estat un fracàs en inversions i competències. No hem guanyat independència, hem perdut una oportunitat, no hem canviat de model de finançament i tampoc no hem guanyat trens de rodalies, ports i aeroports. És més, s'ha demostrat que Mas, el PSC i Saura són uns mal negociadors. Es comprova quan el poc que han aconseguit en finançament a l'hora de convertir-se en inversions no està blindat. Solbes ja va advertir que el model no es canviarà fins al 2009, i que s'arribi al 18,8% d'inversió durant els propers set anys està qüestionat pel mateix Solbes. De què ha servit aprovar un nou Estatut si es manté la política de peix al cove? Continuem amb el sistema de negociació que desgasta enormement Catalunya quan el que toca és molt senzill: aplicar allò que diu

l'Estatut.

Esquerra ja va alertar que sense ports i aeroports, sense competències en immigració, sense un nou model de finançament... tot plegat esclataria, com finalment ha passat aquest estiu.

C. Sí, en només un mes i mig d'entrada en vigor, l'Estatut ja ha quedat curt. El temps ens està donant la raó i la gent ja se n'adona.

P. No ens hem de conformar a dir que teníem raó. La posició d'Esquerra va ser alertar que l'Estatut, tal com el van deixar, no solucionava els problemes plantejats. Molta gent que va votar-hi a favor o no va votar-lo en el referèndum ara ho comença a entendre. Ara, són molts els que estan canviant la seva postura pública després d'haver donat suport a un Estatut escapçat. Esquerra és la garantia que hi haurà una força política que donarà la màxima empenya al nou Estatut i que no permetrà una segona afaitada.

«El temps ens està donant la raó amb l'Estatut»

Quina és la força del bon govern d'Esquerra d'aquests tres anys?

C. Esquerra ha desenvolupat des de les àrees de govern que gestionava un excel·lent programa polític. Esquerra ha dut a terme el programa de política social que s'havia compromès en el Tinell i amb la societat. Tanmateix, l'expulsió del Govern va deixar paralitzades moltes polítiques que ja estaven pressupostades, per mer interès partidista del govern socialista monocolor. Els exemples són molts, però amb l'arrencada del nou curs escolar cal tenir ben present el Pacte Nacional per a l'Educació. Aquesta és la carta de presentació d'Esquerra a la societat catalana: al Govern hi vam anar a fer país, no partit, buscant sempre el consens.

P. Esquerra és l'únic dels tres partits que ha fet coses tangibles en la millora de la qualitat de vida de les persones. En primer lloc, hi ha hagut un gir social en Educació i Benestar i Família, per exemple, amb 10.500 mestres nous, 24.000 places de llar d'infants, 1.055 aules d'acollida, s'ha més que duplicat l'assistència a les persones discapacitades, ha augmentat el nombre de places de residència. En segon lloc, s'ha canviat el xip de la Generalitat; amb nosaltres no s'ha fet sectarisme ni partidisme, s'ha treballat per a tots els sectors i ajuntaments, sense mirar el color dels responsables. Esquerra hem estat el motor del canvi en la manera de fer política al nostre país.

Si Esquerra torna al Govern, què recuperarà de l'anterior legislatura i del que ara ha quedat al calaix? Potser les competències perdudes de l'Estatut?

C. No és el moment de tornar a carregar amb el debat estatutari. Aquest exercici ha deixat la societat col·lapsada i profundament cansada. De fet, el referèndum, tot i la baixa participació, era

↑ Carod debatent amb empresaris a la Cambra de Comerç de Barcelona sobre les propostes econòmiques d'Esquerra, el 18 de setembre.

↑ Puigcercós amb l'associació d'exportadors AMEC el 26 de juliol. El secretari general va presentar des de la visió d'Esquerra com dinamitzar les empreses.

una manera de posar punt final a una situació que s'havia anat deteriorant. De l'anterior legislatura val la pena recuperar les polítiques que van quedar aturades per la sortida d'Esquerra. Polítiques i departaments sencers com el DURSI que no sols cal tornar a posar en marxa sinó que s'han de reforçar per fer el departament econòmicament potent. I potenciar els «pactes nacionals» com a estratègia de consens social.

P. Acabarem tot el que vam iniciar en aquesta legislatura, ja que el país encara necessita moltes coses bàsiques.

Queden pendents la Llei de serveis socials, la Llei electoral i la d'ordenació territorial, entre d'altres. Amb vista a la propera legislatura, hem de tenir presència en departaments socials i educatius, en les àrees productives i econòmiques i en les d'atenció municipalista.

Les enquestes assenyalen que Esquerra s'estanca en nombre de vots, però no parem de créixer. Acabem d'inaugurar la secció local número 400 i donant la benvinguda al militant número 10.000.

C. Les millors enquestes ens donaven

«El PSC sol és incapaç de defensar-se davant el PSOE, i CiU practica la genuflexió en detriment dels interessos de la ciutadania»

Tothom especula amb qui pactarà Esquerra. Tothom ens festeja però ningú no ha fet mèrits aquests tres anys, ja que ens han maltractat bastant.

C. Aquesta vegada el panorama també ha canviat. Hi ha tres partits centrals en la política catalana i d'aquests tres (CIU, PSC i Esquerra), la combinació de dos d'ells pot originar la formació de govern. Les especulacions van en tots els sentits, però la veritat és que el pacte és possible en totes les combinacions. Esquerra ja ha dit amb qui pot pactar, falta que els altres també aclareixin quines són les seves prioritats

a l'hora d'establir acords.

P. El PSC ha demostrat que sol és incapaç de defensar-se davant el PSOE, es mostra clarament a la part final de l'Estatut i també en els tres mesos que hem estat fora del Govern. I CiU també ha demostrat que practica la genuflexió, ja que va abocar Catalunya al fracàs en un sopar d'empresaris en què va acatar els seus dictàmens en detriment de l'interès de la ciutadania. Esquerra té un candidat a la presidència, Josep Lluís Carod-Rovira, i qui vulgui pactar amb nosaltres ja sap les condicions, el nostre programa de govern, un programa per fer avançar Catalunya.

només 19 diputats l'any 2003. No ens beneficiem mai, les enquestes, però la realitat és una altra. Certament, tots els dirigents d'Esquerra que hem fet territori durant aquests dos darrers mesos hem pogut veure com anaven evolucionant els ànims entre la gent del partit i els nostres simpatitzants. No ens hem d'amoïnar perquè Esquerra està molt forta, malgrat que els intents d'afeblir-nos vinguin de totes bandes.

P. L'intent de fer descarrillar Esquerra ha fracassat, no ha funcionat i continuem creixent. I el partit que realment està en crisi és el PSC-PSOE. I ara diuen que nosaltres estem de baixa! L'opinió publicada vol pervertir, però l'opinió pública és diferent. L'1 de novembre farem un gran resultat. Esquerra no és un suflé, no és fruit d'una conjuntura; és fruit d'una feina de molta gent de base arreu del territori.

El tàndem Carod-Puigcercós servirà per repetir els grans resultats de l'última vegada que es va fer servir, el març del 2004?

C. Així ho esperem. Posem els millors actius del partit a la llista per aconseguir uns bons resultats. La darrera vegada, com tu dius, va servir per passar d'un diputat a vuit i obtenir els millors resultats des de la recuperació democràtica.

P. Aconseguirem un resultat tan bo. És un tàndem que suma i que mostra que som una pinya. Això contrasta amb la divisió que hi ha al PSC-PSOE, amb l'arraconament d'en Maragall, o a CiU, entre Mas i Duran, que es veu a l'hora d'enfocar els pressupostos. Nosaltres som un partit plural, però unit.

«Hem pres nota dels problemes de la gent de Catalunya»

«Esquerra t'escolta»... per fer què?

C. Una campanya de proximitat excel·lent! Ens ha servit per acostar-nos a la gent d'arreu del territori en molts pobles petits i mitjans que, d'altra manera, és difícil freqüentar. Ha estat una manera molt pràctica d'escoltar la gent: militants, simpatitzants i votants, que sovint són universos molt diferents. Però les aportacions han estat molt profitoses per bastir un discurs de passió i il·lusió per amb vista a aquest nou cicle que ara iniciem. I ha permès que la militància torni a activar-se i a demostrar la seva capacitat d'organització i mobilització.

P. En primer lloc, per fer un bany de realisme, per conèixer les necessitats i prioritats de la gent. I, en segon lloc, per fer una xarxa de tots els milers de militants i simpatitzants d'Esquerra per arribar a la gent i explicar la nostra tasca i les nostres propostes. Estem construint el partit del segle XXI per arribar a la gent. Es tracta d'una acció innovadora, de tu a tu. Com és possible no escoltar la gent? En totes les reunions que he participat prenc nota dels problemes de la gent de Catalunya, de les seves necessitats i d'allò que espera dels seus governants.

Breus

AJUNTAMENT DE BELLPUIG

Premi a les trajectòries compromeses de Jordi Carbonell i Heribert Barrera

El 9 de juny, la Fundació Independència i Progrés va donar el premi Estelada a Jordi Carbonell per la seva trajectòria. Pel mateix motiu, l'Ajuntament de Bellpuig va concedir el premi Estel a Heribert Barrera. Barrera, per motius de salut, no va poder assistir-hi i va recollir el guardó en nom seu Pere Camarasa (a la foto).

MIQUEL MARTÍN

Puigcercós debat amb Zaplana i Llamazares sobre el model autonòmic

El 24 de juliol es va fer la taula rodona «Parlament i Estat autonòmic», que organitza l'APP, l'Asociación de Prensa Parlamentaria. La taula rodona va comptar amb representants de diferents partits presents al Congrés dels Diputats dins el marc de la Universitat d'Estiu d'El Escorial. Puigcercós va alertar que el model autonòmic no queda tancat amb el present Estatut.

XAVI GORRO

Esquerra reivindica el reconeixement institucional a Josep Irla

El mateix tractament que han tingut els altres presidents de la Generalitat contemporània és el que reclama Esquerra per a Josep Irla, injustament oblidat i sense cap mena de reconeixement per part del Govern, tant espanyol com català. Aquesta demanda la va fer el partit el 6 d'agost, durant l'homenatge a qui fou president de la institució republicana durant l'exili.

La Fiscalia arxiva la causa oberta a Xavier Vendrell

EFE

↑ Vendrell va anar a declarar acompanyat de dirigents d'Esquerra el 4 de juliol.

□ REDACCIÓ

La Fiscalia del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya va obrir diligències per investigar una suposada coacció per part d'Esquerra i de qui aleshores era el seu secretari d'Organització, Xavier Vendrell, per la Carta Financera aplicada als càrrecs de lliure designació al Govern. La fiscalia va iniciar la investigació a causa de la forta pressió mediàtica i dels partits, que van carregar durament contra Esquerra acusant-la de pràctiques d'extorsió i corrupció. Malgrat

aquest context clarament advers, la realitat es va imposar pel seu propi pes i es va haver d'arxivar la causa per manca de proves el 20 de juliol.

Esquerra és l'únic partit que té un finançament clar i net, i també l'únic que sempre ha reclamat transparència en l'obtenció de recursos per part de tots els partits. Això garanteix la independència davant els grans grups de pressió econòmics, que no més vetllen pels seus beneficis i no pels de la ciutadania, que sí que és l'interès d'Es-

querra. Tots els partits, acorralats pels milions d'euros que reben cada any per donacions anònimes, van decidir pressionar Esquerra per la via judicial per tacar el seu expedient immaculat en matèria de finançament. La denúncia interessada d'unes persones que volien fer mal a Esquerra va servir als altres partits per atacar-nos, personalitzant-ho en la figura de Xavier Vendrell.

El fiscal en cap de Catalunya, José María Mena, va iniciar la investigació per esclarir el cas i va interrogar desenes de treballadors i treballadores de l'Administració catalana i, com no, també Vendrell. El 4 de juliol Vendrell va anar a declarar acompanyat de la plana major del partit.

No obstant això, no es va trobar res imputable a Esquerra.

Curiosament, mai no s'ha iniciat una investigació per esbrinar quin és l'origen de les donacions milionàries que reben tots els altres partits polítics ni del famós 3%. Després d'aquest assetjament, Esquerra encara incidirà amb més força per aconseguir una llei de finançament de partits que garanteixi la transparència i els comptes clars dels partits.

Una edició més en què Esquerra és el partit més present a la UCE

UCE

La XXXVIII edició de la Universitat Catalana d'Estiu (UCE) va comptar amb una nodrida representació d'Esquerra entre els seus assistents, però sobretot entre els seus ponents.

El president d'Esquerra, Josep-Lluís Carod-Rovira, va fer una conferència dins el ci-

cle «Una perspectiva nacional catalana sobre el procés polític basc» el 18 d'agost. Dos dies després, el secretari general, Joan Puigcercós, va participar en el primer debat polític de precampanya sota el títol «En l'equador de la política catalana: entre el 18 de juny i l'1 de

novembre» el 20 d'agost. Però no van ser els únics dirigents del partit presents a Prada. Joan Tardà i Josep Cruanyes van parlar sobre memòria històrica el 18 d'agost; Josep Huguet va participar en el cicle «L'economia dels Països Catalans: cap a un nou model de creixement?» el 19 d'agost. El 21 d'agost Uriel Bertran va comparar els casos nacionals de Montenegro i Catalunya. L'endemà, Anna Simó i Pere Aragonès van exposar les polítiques socials d'Esquerra per a la majoria i l'emancipació juvenil. El 23 d'agost Joan Ridaura i Berenguer Becat van presentar l'activitat d'Esquerra i les JERC a la Catalunya Nord. Per últim, Bernat Joan va impartir un curs del 24 al 25 d'agost sobre llengües i política lingüística a la UE.

Charles A. S. Hall, un dels principals experts en energia sostenible, es reuneix amb Esquerra

HELENA ULLASTRES

↑ Hall (el primer a la dreta) va defensar davant el grup d'Esquerra que cal canviar els hàbits energètics.

HELENA ULLASTRES
El 20 de juliol l'Àrea de Promoció Econòmica de l'Ajuntament de Barcelona va organitzar una conferència titulada «La crisi del petroli: amenaça o oportunitat pel desenvolupament», que va oferir el professor Charles A. S. Hall, científic de la Universitat de Nova York. Abans de la conferència, el president d'Esquerra va entrevistar-se amb el professor Hall al Parlament, on van parlar sobre la qüestió energètica com a conseqüència de

l'acostament de la fi del model energètic basat en el petroli, conegut com «el pic de petroli». El 95% del transport de persones i mercaderies depèn del petroli, com també dues terceres parts de la productivitat agrària i la totalitat de la producció de plàstics i de tot el ventall de materials derivats que en depenen. El pic de producció del petroli és un repte social i econòmic d'escala mundial sense precedents, i es pot afirmar

que la continuïtat dels processos globalitzadors esdevé inviable amb aquestes perspectives i sense un substitut energètic garantit per als propers anys. A llarg termini, només el desenvolupament tecnològic i comercial a gran escala de les energies renovables pot garantir la viabilitat del model energètic, mentre que les energies convencionals actuals no es mostren prou solvents ni viables per poder realitzar la substitució del petroli.

Més de 10.000 persones reclamen anar més enllà de l'Estatut l'Onze de Setembre

DAVID CAMPOS

↑ La jornada reivindicativa va començar amb l'ofrena floral al monument a Casanova a Barcelona.

Aquest cop, l'Onze de Setembre estava marcat per les eleccions d'aquesta tardor. Amb el lema «Cap a la independència», Esquerra va ratificar tant a l'ofrena floral com a la marxa de la tarda que és l'únic partit que

no renuncia a la independència per garantir un major benestar a la ciutadania. A més, va reclamar el traspàs de les competències en ports, aeroports i trens de rodalies, així com les d'immigració. Com cada any,

va comptar amb la presència de delegacions internacionals del BNG, CHA, EA, la Union Démocratique Bretonne (UDB) i l'Scottish National Party (SNP), que van acompanyar Esquerra durant la celebració.

Breus

JORDI BATALLER - ACN

Josep Fàbrega, en camí de recuperar la seva dignitat històrica

L'11 d'agost va començar la recta final per restablir la memòria de Josep Fàbrega i Pou, diputat d'Esquerra i alcalde de Palamós. Ell, com Lluís Companys, va ser afusellat pel franquisme i colgat per l'oblit. Esquerra-Palamós va organitzar un acte amb Joan Tardà i Miquel Bofill per reclamar l'anul·lació del judici que el va condemnar a mort.

JORDI MIRO

Trobada independentista a Còrsega i Sardenya amb la presència d'Esquerra

Les primeres setmanes d'agost es va fer una trobada d'organitzacions de nacions sense estat a Còrsega i Sardenya. A més, a la ciutat corsa de Corti es va firmar una declaració que reclama el dret a l'autodeterminació dels pobles ocupats per l'Estat francès. Per part d'Esquerra, va ser-hi present el secretari d'Imatge i Comunicació, Uriel Bertran.

JOSEP VALL

Uxio Breogán Diéguez visita la Fundació Josep Irla

El president de l'Asociación Galega de Historiadores/as i director de la revista *Murgía* es va trobar amb el director de la Fundació Josep Irla, Josep Vall, i el responsable de l'Àrea d'Història, Àngel Ramos. La trobada, realitzada el 6 de setembre, va servir per estrènyer els llaços entre les dues institucions per contribuir a la recuperació de la memòria històrica de tots dos països.

ESQUERRA HA INAUGURAT LA SEVA SECCIÓ LOCAL 400 I ARRIBA ALS 10.000 MILITANTS

Un partit de primera que no para de créixer

El creixement orgànic del partit està afavorint la seva presència arreu dels Països Catalans amb més seccions locals i noves seus. El discurs i la feina d'Esquerra cada cop troba més complicitats entre la ciutadania.

↑ Felanitx.

↑ La Llagosta.

↑ Sarrià de Ter.

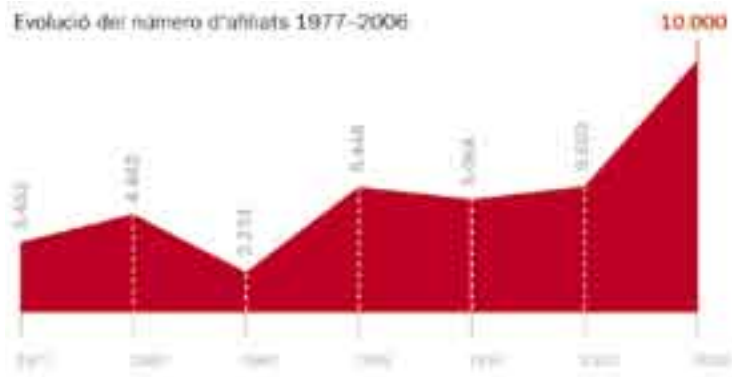
↑ Manresa.

↑ Montcada de l'Horta.

↑ La Llacuna.

La base social d'Esquerra no ha parat de créixer constantment any rere any. Esquerra està més forta que mai, per això s'ha arribat ja a la secció local número 400 i la militància escala fins als 10.000 membres. I no cal oblidar que de les més de 550 llistes presentades el 2003 a les eleccions municipals, l'any vinent es passarà a les 700. Esquerra és un partit de primera línia tant en nombre de militants arreu dels Països Catalans com en nombre de seccions locals i candidatures.

La darrera secció local la va apadrinar públicament Josep-Lluís Carod-Rovira el 17 de setembre a la Llacuna junt amb la diputada anoienca Marina Llansana, mentre que l'entrega del carnet número 10.000 és per el 8 d'octubre.

Aquest creixement també es tradueix en l'increment i els canvis dels locals.

El 7 de juny, la secció local

de Canyelles va inaugurar un nou espai. A Manresa, també es va estrenar un local el 8 de juliol.

I, ben aviat, es posarà en funcionament la nova Seu Nacional al carrer Calàbria número 166 de Barcelona, cinc vegades més gran que l'actual ubicació al número 45 del carrer Villarroel. Així, el partit tindrà espais adients per treballar i per reunir-se amb comoditat i es podrà donar una acollida correcta a la creixuda de l'organització.

Les noves seccions locals

Des de principi d'any fins al 15 de setembre s'han creat 22 noves seccions locals arreu dels Països Catalans, que en molts casos significarà la creació d'una llista per a les municipals del 2003. Moltes es van constituir en una data concreta, però la seva presentació a la ciutadania va ser en data posterior i amb l'apa-

drinament d'algun destacat membre del partit. Per exemple, Esquerra - Montcada de l'Horta va presentar-se el 2 de juny, Esquerra - Sarrià de Ter el 10 de juny, el 13 de juny Esquerra - La Llagosta i Esquerra - Bunyola el 20 de juliol.

Concretament, des del maig s'han creat les següents seccions locals: Martorelles (1 de maig), Sagunt (22 de maig), Torrelles de Foix (8 de juny), la Llagosta (13 de juny), Capdepera (29 de juny), Sant Quintí de Mediona (30 de juny), el Catllar (10 de juliol), Bunyola (21 de juliol), Vila-real (22 de juliol), Alcúdia i Golmés (10 d'agost), el Morell (6 de setembre), la Llacuna i Oliiva (14 de setembre), Sils i Vilablareix (15 de setembre).

Les JERC també creixen

L'organització política juvenil més important dels Països Catalans viu un creixement paral·lel al del partit. La fei-

na feta dia a dia per l'emancipació juvenil es combina amb grans accions com l'Acampada Jove per continuar essent el referent del jovent compromès.

Amb més de 2.500 militants actius, les JERC tenen places fortes en moltes zones del país com el Vallès, Osona, comarques gironines, Barcelona, el Baix Llobregat, les Terres de Ponent o el Camp de Tarragona.

Però, el que és més remarkable és el fet que estan presents a pràcticament tots els Països Catalans. Fa poc es van presentar les JERC- Andorra, les JERP-V-Camp de Morvedre i JERP-V-la Safor, així com les JERC-Catalunya Nord.

Les JERC són l'única organització juvenil nacional presents a tots els estats en què estan dividits els Països Catalans. Properament es crearan seccions a Menorca i a la Franja de Ponent.

OPINIÓ

Pilar Albiol

Secretària d'Organització

Sense parar

Esquerra, en els darrers cinc anys, ha viscut un creixement de militància com no havia vist en tota la seva història recent. Des de la represa d'Esquerra, el 1976, el partit ha passat per dos cicles de creixement i decreixement. El rècord de militància s'havia situat en els prop de 6.500 del 1995. Des d'aleshores, Esquerra no ha parat de créixer fins a assolir els actuals 10.000 militants.

El projecte d'Esquerra es confirma no només al Principat sinó també a les Illes, al País Valencià i a la Catalunya Nord. Aquest fet es reafirma per la constitució aquest mateix mes de la secció local número 400, que va ser a la Llacuna (Anoia), però també perquè tot just les següents han estat Carcaixent, Oliiva i Ontinyent, totes elles al País Valencià.

La consolidació d'aquest projecte porta associat l'increment de les llistes d'Esquerra a les properes eleccions municipals pasarem de les 550 de l'any 2003 a les 700 que preveiem tenir enllestides per al maig del 2007.

OPINIÓ

Àngel Mesado

President de la Sectorial d'UE i Política Internacional

Un Ministeri d'Afers Exteriors propi

La creació del Departament d'Afers Exteriors i Cooperació no és una proposta nova. De la mateixa manera que el 2003 la vam incloure entre les nostres propostes, ara més que mai cal apostar per nous instruments que ens permetin bastir una autèntica política exterior pròpia. En el camí vers el reconeixement internacional de la nació catalana, cal que l'acció exterior de la Generalitat es dugui a terme amb una direcció política clara i amb una decidida visió estratègica. Només una actuació coherent i responsable donarà a Catalunya la visibilitat i el respecte que es mereix en tant que actor compromès amb la política internacional. Per tal que aquesta proposta no quedi en simples paraules buides, també és essencial que el nou departament compti amb una estructura administrativa adequada —amb delegacions a l'exterior— basada en tres grans àmbits d'actuació: els afers europeus, les relacions internacionals bilaterals i multilaterals, i la cooperació al desenvolupament.

El programa electoral elaborat per les Comissions Sectorials es presenta als diferents sectors socials i cívics

JOSEP GINJUAIME

↑ El món de la sanitat i de benestar van escoltar les propostes d'Esquerra.

JOSEP GINJUAIME

↑ L'educació és i serà un dels eixos centrals de la gestió d'Esquerra, com en l'anterior legislatura.

MACIÀ SERRA

Al llarg d'aquesta darrera legislatura, des del partit s'ha establert una bona relació amb sectors professionals i associatius del país. A l'hora de redactar el programa aquests sectors han estat de gran ajuda, ja que ens han fet arribar les seves propostes, moltes de les quals s'han inclòs en el nostre programa per governar

BRUNA FERRER

↑ La cooperació al desenvolupament és una prioritat per a la política exterior d'Esquerra.

Catalunya els propers quatre anys. Ara, amb el programa aprovat, és el moment de presentar-les a tota la societat.

D'aquesta manera, a més d'editar-lo i poder-hi accedir des de la web, també s'han fet diverses jornades per presentar davant diversos sectors les nostres propostes. Així, el divendres 22 de setembre es van

presentar a l'Ateneu Barcelonès el programa de cooperació en una jornada titulada «Catalunya: una nació solidària en un món desigual» amb la presència tant de David Minoves, ex-director de l'Agència Catalana de Cooperació, com d'Arcadi Oliveres, president de Justícia i Pau, o d'Àngel Font, director de la Fundació Un Sol Món. L'acte va comptar amb la presència de més de seixanta persones i es va parlar tant de la feina feta quan érem al Govern com de les propostes que pensem aplicar la propera legislatura. La jornada es va fer amb la col·laboració de la Fundació Josep Irla.

També es van presentar, el dimecres 27 de setembre, les propostes en matèria de sanitat i benestar. Aquesta jornada va comptar amb la presència de Carme Capdevila, Anna Simó i Manel Balcells i amb l'assistència de més de setanta persones. El debat fou molt enriquidor, ja que es va poder veure la diferència entre la gestió actual del Departament de Benestar amb la gestió duta a terme per Esquerra. També es van presentar les noves propostes per a la propera legislatura. El dijous 28 de setembre es va presentar la gestió feta des del Govern i les nostres propostes en matèria d'educació. L'exconsellera Marta Cid va exposar davant de mestres, mares i pares el Pacte Nacional per a l'Educació, la proposta de gratuïtat dels llibres de text i la resta de programa per als propers quatre anys. Al llarg de l'acte es va fer palesa la bona valoració que des del sector es fa de la tasca d'Esquerra al Govern.

Així mateix, el programa es continuarà presentant en actes diversos al llarg de la campanya.

ENTREVISTA

Carme Capdevila. Vicesecretària general d'Acció Política

«Esquerra aposta pel consens social i polític en els grans temes de govern»

Quins són els canvis més importants respecte al programa anterior?

Sens dubte, el canvi més important és que hem pogut incorporar l'experiència de govern en el programa. Això ens ha dut a fer més de 1.600 propostes realistes i aplicables al llarg de la propera legislatura, que refermin el nostre compromís amb Catalunya, i la possibilitat de desplegar una ac-

ció de govern nacional i de progrés. Totes aquestes propostes es resumeixen en 50 que són condició indispensable per pactar qualsevol acord de govern. I, a més, encara es concreten en set que formen part del nostre *Contracte amb la Ciutadania* com a compromís irrenunciable.

Qui ha col·laborat en la redacció del programa?

Hem tingut el suport de molta gent en les diverses fases, i

al final s'han acabat adaptant per fer el programa. La primera fase ha rebut les aportacions de les sectorials d'àmbit nacional i de les territorials. Posteriorment, es va crear una comissió en què hi van participar tant exconsellers i alts càrrecs del Govern de la Generalitat de Catalunya com les secretaries nacionals i els assessors de la vicesecretaria, per donar-li un format unitari i coherent. Aleshores es

va presentar al Consell Nacional i es va obrir un període d'esmenes, i paralel·lament es van incorporar les aportacions de la campanya «Esquerra t'escolta».

Com s'ha organitzat el programa i què en destacaries?

S'ha dividit en quatre grans eixos: un país de gent emprenedora amb treball per a tothom, un país compromès amb la millora de la qualitat de vida de les persones, un territo-

ri viu per a un país de futur i una societat moderna per un país lliure i integrador. A l'hora de destacar quelcom, jo triaria que Esquerra aposti pel consens social i polític en els grans temes de govern, com ja s'ha demostrat en aquesta legislatura que ha acabat: Pacte nacional d'infraestructures i energia, Pacte nacional per la immigració i Pacte nacional de salut i benestar.

El món local d'Esquerra s'implica en la campanya del català al Congrés

JOSEP GINJAUME

↑ Tardà va presentar la campanya amb Puigcercós al setembre.

NEUS LLOVERAS

Els regidors i les regidores d'Esquerra han participat activament durant les últimes setmanes en la campanya perquè el català sigui present al Congrés dels Diputats, a Madrid. La iniciativa, promoguda pel diputat d'Esquerra Joan Tardà, té per objectiu reivindicar que el Congrés accepti l'ús de la llengua catalana en els àmbits que li són propis: intervencions parlamentàries, co-

municacions de la ciutadania, etc.

Ja han estat molts els alcaldes, alcaldesses, regidors i regidores d'Esquerra que s'han adreçat per carta al president del Congrés espanyol, el senyor Manuel Marín, per demanar-li l'ús normalitzat del català a la cambra que presideix. Malauradament, però, la majoria encara no ha rebut resposta i els pocs que n'han obtingut ha estat per comunicar-los

que havien de tornar a enviar la carta en castellà. Evidentment, es tracta d'una situació viscuda en ocasions anteriors. Molt sovint les institucions municipals han vist retornats els seus documents des del Congrés perquè estaven redactats en llengua catalana.

Cal saber que al Congrés dels Diputats encara no ha estat reconegut el plurilingüisme: la pàgina web continua editant-se exclusivament en llengua espanyola, no es reconeixen els drets dels representants catalans a expressar-se en la nostra llengua i la ciutadania del nostre país no pot adreçar-se al Parlament espanyol en la llengua dels nostres territoris nacionals.

Recentment, la campanya per a l'ús del català al Congrés s'ha estès als 10.000 afiliats i afiliades del partit perquè la remetin al president de la cambra espanyola.

OPINIÓ

Pere Bosch

Alcalde de Banyoles

Un estat que nega la diversitat?

En els darrers mesos Esquerra ha impulsat una campanya, avalada per molts ajuntaments del nostre país, perquè el Congrés dels Diputats reconegui el plurilingüisme i, en conseqüència, permeti l'ús de la llengua catalana (i de la basca i la gallega) als càrrecs electes, ciutadans, ciutadanes i institucions que s'hi adrecin i, en definitiva, la utilitzi com a instrument de comunicació habitual.

L'ús del català en el Congrés té un valor simbòlic gens menyspreable: l'aprovació d'aquesta iniciativa suposaria acceptar que, més enllà d'una llengua que ha acabat imposant-se com a oficial, n'hi ha d'altres que reclamen el mateix tracte, començant per garantir la seva presència en les institucions públiques.

No cal dir que això obriria les portes per guanyar altres espais (públics i privats) de reconeixement.

L'opció contrària —negar la realitat i el dret de cadascú a comunicar-se en la seva pròpia llengua— significa negar la igualtat davant la llei reconeix la Constitució que alguns divinitzen.

I significa, per damunt de tot, perpetuar una (altra) rèmora d'un estat que es resisteix a reconèixer els drets de les nacions que inclou.

I ens dona, si és que calen, més motius per emprendre un camí diferent.

ENTREVISTA

Pere Muñoz

«Hem de donar a conèixer el bon treball fet en tots els àmbits»

Alcalde de Flix

L'èxit electoral de les últimes eleccions (vau passar de cap regidor a cinc) us continua avalant per repetir l'alcaldia el 2007?

A les passades eleccions ens vàrem presentar amb un programa que anava més enllà dels quatre anys que inclou el mandat de les eleccions municipals. El ritme amb què hem anat desenvolupant el programa, les accions en tots els àmbits de la vida ciutadana, els projectes engegats en vies de ser realitat en els propers anys, la il·lusió que penso que hem estat capaços de transmetre... no hi ha dubte que a hores d'ara m'encoratgi a repetir l'alcaldia el 2007.

A quins obstacles heu hagut de fer front aquesta legislatura?

El principal obstacle que ens vam trobar fou acon-

seguir un govern de consens, amb participació de CiU i PSC amb Esquerra, tot entenent que calia aquesta mena de govern, inusual a les nostres contrades atesa la crisi industrial i demogràfica a què ens havíem d'enfrontar. Una crisi que s'agregà a partir del setembre de 2004 amb la greu problemàtica mediambiental produïda per la contaminació química de l'embassament de Flix. La greu situació justifica per si mateixa el tipus de política de consens abans esmentada.

Com viu Flix el moment polític actual, amb les eleccions al Parlament l'1 de novembre?

Durant l'actual mandat hem iniciat un seguit d'actuacions que durant els propers mesos s'han de convertir en realitat. Actuacions com la construcció d'una residència per a la gent gran, que es troba en una fase prèvia de licitació per part de la conselleria de Benestar i Família. El Ministe-

ri de Medi Ambient espanyol té sobre la taula el projecte i compromís de realitzar la recuperació mediambiental del meandre de Flix per un valor de 7 milions d'euros. Tanmateix, l'INCASOL té el compromís d'engegar la urbanització de 9 hectàrees de sòl industrial. La neteja dels residus de l'embassament, tot a punt perquè comencin l'any 2007... Flix té la ferma convicció que tots aquests projectes seran una realitat, passi el que passi l'1 de novembre.

En quin tipus de campanya electoral treballau?

La campanya electoral que ens hem plantejat és la de donar a conèixer el bon treball fet en tots els àmbits... Lògicament farem actes, que repartirem via cartells i tríptics. Amb tot, pensem que en el cas de Flix la millor campanya que tenim els d'Esquerra és el boca-orella.

El Consell Assessor Municipal d'Esquerra reclama sensibilitat municipalista al nou govern de la Generalitat de Catalunya

El Consell Assessor d'Esquerra es va reunir el 28 de setembre per celebrar una de les seves reunions ordinàries. Les autoritats municipals pertanyents a l'organisme, presidit per l'alcalde d'Argentona i vicepresident de la Federació de Municipis de Catalunya, Antoni Soy, van tractar diverses qüestions d'interès per al món local des de la perspectiva del municipalisme d'Esquerra.

En la reunió, que va comptar amb la presència del secretari de Política Municipal del partit, Jaume Oliveras, es va fer èmfasi especial a la importància que el proper Govern de la Generalitat de Catalunya, producte del que succeeixi en les eleccions de l'1 de novembre vinent, tingui prou sensibilitat pel que fa als problemes, necessitats i expectatives de futur del món local. Només en l'època en què Esquerra va gestionar el departament de Governació i Administracions Públiques, el Govern de la Ge-

neralitat va oferir la mà a tots els ajuntaments catalans sense distinció de colors.

També, i des d'una perspectiva més general i a mitjà termini, les persones assistents van coincidir a subratllar la importància que els punts de vista i els enfocaments propis del municipalisme de l'espai polític de l'esquerra nacional s'enforteixin i adquireixin progressivament una major notorietat i presència pública.

En un altre ordre de coses, entre les autoritats assistents a la trobada hi va haver un consens generalitzat: cal que el món local, el que coneix més directament les implicacions socials del fenomen, avanci en l'elaboració de polítiques pròpies en relació amb al tractament de la immigració en l'àmbit municipal.

La sessió de treball es va fer a la Seu Nacional d'Esquerra i va comptar amb la presència de més d'una vintena d'alcaldes d'arreu de la geografia catalana.

Esquerra insta el PSIB a deixar la companyia del PP i a avançar junts en el desenvolupament de l'autogovern de les Illes

◇ JOAN LLODRÀ

Després del debat de la presa en consideració de l'Estatut de les Illes al Congrés dels Diputats, el 12 de setembre, el president d'Esquerra a les Balears, Joan Lladó, valorà que Matas es va sentir acomplexat a l'hora de reivindicar més autogovern i que féu un discurs més adreçat a Castella-la Manxa que a les Illes Balears.

Segons Lladó, «el president anteposa una vegada més el seu interès d'estar ben col·locat per quan arribi la substitució de Rajoy a l'interès de la ciutadania de les Balears». Lladó assistí a la sessió del Congrés acompanyat del també dirigent d'Esquerra a les Illes Cecili Buele.

Per part seva, el diputat d'Esquerra al Congrés, Agustí Cerdà, oferí un pacte al secre-

tari general del PSIB, Francesc Antich, per millorar el text durant la seva tramitació a la Comissió Constitucional del Congrés dels Diputats. Cerdà instà Antich a «avançar en el desenvolupament de l'autogovern de les Illes, ara que no necessita els vots del Partit Popular a la cambra baixa espanyola».

El diputat d'Esquerra lamentà que «el Parlament hagi

aprovat un Estatut de segona regional i que aquell Estatut igual que el de Catalunya que reclamava el president Matas hagi quedat únicament en focs d'artifici mediàtics».

Amb aquesta proposta d'Estatut les Illes continuaran essent incompetents en molts àmbits i les competències assumides continuaran estant infradotades, com a conseqüència d'un sistema de fi-

nançament que provoca un dèficit fiscal del 15% del producte interior brut de les Illes. Esquerra reclama un nou sistema de finançament per a les Illes i treballarà al Congrés per aconseguir un text molt més ambiciós en matèria d'immigració, equiparació en drets i deures de la llengua catalana amb la castellana i el traspass de la gestió de ports i aeroports.

Esquerra demana la compareixença del president d'AENA

↑ La nova terminal de l'aeroport de Maó.

El Grup Parlamentari d'Esquerra a Madrid va sol·licitar que el president d'AENA, Manuel Azuaga, comparegui al Congrés espanyol per donar explicacions sobre l'esfondrament, el 14 de setembre, d'una part del sostre de la nova terminal de l'aeroport de Maó, que va provocar que tres treballa-

dors de les obres resultassin ferits.

Davant els indicis que aquest accident no és un fet aïllat i que els plans de prevenció que hi ha a les obres de l'aeroport de Maó són ineficaços, s'ha optat per demanar explicacions al president de l'ens aeroportuari.

Es reclama l'ús públic de la base militar del Port de Pollença

↑ Sureda, Lladó i Puig davant la zona militaritzada.

La Secció Local d'Esquerra - Pollença reclama la recuperació de la primera línia de la base militar del Port de Pollença per aconseguir la desmilitarització total de la zona i que passi a formar part del domini públic. Esquerra denuncia que l'ús que en fa actualment el Ministeri de Defensa és el d'oferir una residència d'estiueig als funcio-

naris d'aquest ministeri, cosa que els converteix en turistes amb privilegis.

El diputat d'Esquerra, Joan Puig, ha presentat una proposició no de llei (PNL) perquè aquesta zona passi a ser d'ús públic. Aquesta PNL es discutirà a la Comissió de Defensa del Congrés abans de final d'any.

El president d'Esquerra de

les Illes Balears, Joan Lladó, considera que la zona militar es manté pels drets adquirits per part dels militars i infringeix la Llei de costes de 1988. En opinió del president d'Esquerra-Pollença, Miquel Àngel Sureda, «l'aprofitament i condicionament del port de la base militar, que s'hauria de fer amb unes clàusules de conservació mediambiental pactades, solucionaria la demanda d'amarraments a la zona sense haver de construir ni ampliar més ports esportius ni clubs nàutics». La Secció Local d'Esquerra - Pollença reclama també que s'eliminin els solàriums de formigó fets damunt les roques entre el moll de la base militar i la platja i altres elements de fort impacte visual.

ENTREVISTA

Margalida Seguí. Secretària de la Dona d'Esquerra - Illes Balears i Pitiüses

«La lluita pels drets de les dones és prioritària»

No està guanyada la lluita pels drets de les dones?

Pensar que la lluita pels drets de les dones està guanyada respon al mateix tipus de raonament que utilitzen els que asseguren que la nació catalana ja té l'autogovern que necessita o que la llengua ha superat el procés de minorització. El fet que algunes dones aconseguixin llocs de responsabilitat a l'empresa o la

política encara és excepcional i crea la falsa il·lusió que si no n'hi ha més és perquè no volen o no estan capacitades, cosa que és falsa, tenint en compte que són majoria a les universitats. La majoria de dones, formades i tot, tenen moltes dificultats afegides en el món laboral, i més en la política. La dona continua assumint, juntament amb el seu horari laboral, les tasques de la llar. Per tant, continua te-

nint doble jornada laboral.

Què s'ha de fer, doncs?

Hem de reclamar la solidaritat de totes les dones i dels homes perquè es prengui consciència que la situació de les dones és injusta i insostenible, i que és prioritari aplicar solucions. La violència i la discriminació contra les dones crearien molta més alarma social si les patís qualsevol altre col·lectiu. Les dones hem d'impulsar un canvi del

sistema de valors i de l'estructura d'aquesta societat perquè millorin les condicions de vida de totes les dones i les de tothom.

Quina és la situació de les dones a les Balears?

És un dels llocs amb l'índex més alt de violència contra les dones i la situació laboral és especialment precària; per exemple, moltes dones fan feina en l'hoteleria, en què hi ha molta explotació. D'al-

tra banda, el PP s'ha adonat del filó que suposa el col·lectiu sensibilitzat en temes de gènere i està fent una campanya publicitària espectacular, amb la qual fa creure que fa molta feina en aquesta matèria, quan tot són declaracions d'intencions, lleis sense mesures efectives i minses subvencions que no solucionen els problemes de les dones d'avui.

La II Escola d'Esquerra - País Valencià forma a la militància amb vista a les eleccions municipals

ESQUERRA

↑ Les sessions van servir per encarar amb garanties les municipals del 2007.

RAÛL GARAY

El cap de setmana del 16 i 17 de setembre va tindre lloc a l'Escola Politècnica Superior del Grau de Gandia la II Escola d'Estiu d'Esquerra-País Valencià, que enguany va consistir en un monogràfic sobre municipalisme atesa la proximitat de les eleccions, el maig de 2007. El discurs d'inauguració d'aquestes jornades de formació va anar a càrrec d'Agustí Cerdà, president d'Esquerra-PV i diputat al Congrés. Tot seguit es va donar pas, el matí del dissabte, a la primera con-

ferència: «Com articular un pla estratègic de campanya», impartida per Eduard López, assessor de la Secretaria de Política Municipal d'Esquerra.

La resta de sessions tractaren qüestions com el model urbanístic, el desenvolupament econòmic i la sostenibilitat (a càrrec de Carme Boixader, alcaldessa de Capolat); la immigració i polítiques d'integració (per part de Pere Bosch, batle de Banyoles), i l'oratoria i com parlar en públic (impartida per José Luis Operé). La jornada final consistí en una conferència de l'histo-

riador Oriol Junqueras sobre la Guerra de Successió, i en la cloenda, a càrrec de la secretària nacional de Formació, Teresa Aragonès.

A l'Escola hi van assistir 120 militants i simpatitzants del partit i en paraules de Josepa Costa, secretària de Formació d'Esquerra-PV, «la valoració que en fem és molt positiva, tant pel nivell dels ponents com per la participació de la militància. Hem fet un pas més per aconseguir que hi hagen candidatures municipals d'Esquerra arreu del País Valencià».

OPINIÓ

Joan Serra

Membre de l'Executiva d'Esquerra - País Valencià

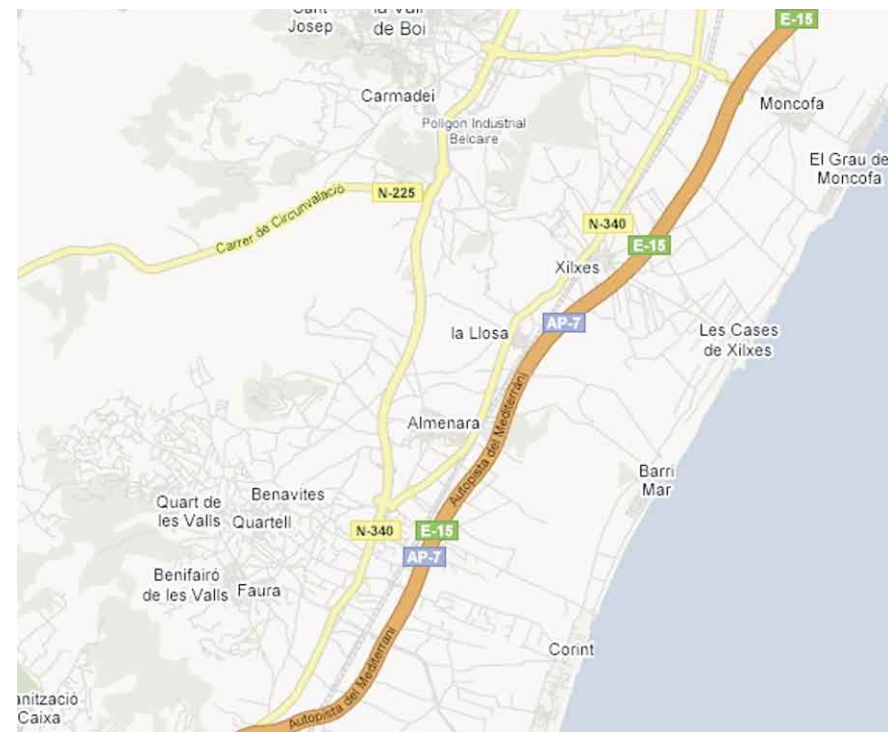
El govern espanyol es desentén de l'alta tensió

Els ciutadans i les ciutadanes sotmesos als interessos d'Iberdrola, amb el beneplàcit del govern valencià, ens quedem amb una indefensió quasi absoluta per part del govern espanyol, en contestar de forma poc rigorosa les preguntes formulades pel diputat d'Esquerra Agustí Cerdà. A la pregunta sobre si el govern espanyol ha realitzat algun estudi sobre els efectes dels camps electromagnètics envers la salut, ens contesta que les línies d'alta tensió no suposen cap risc per a la salut pública. No és la primera vegada que el govern espanyol desvia les seues responsabilitats i les deriva a la Generalitat Valenciana, com l'única administració competent d'aquesta línia projectada des de Castelló de la Ribera fins a Gandia.

El Tribunal de Justícia europeu ja va condemnar el regne d'Espanya, en virtut de la directiva 85/337/CEE, relativa a l'evolució de les repercussions sobre el medi ambient que afectava la xarxa elèctrica entre Astúries i el País Basc. Cada vegada hi ha més estudis que conclouen que els camps electromagnètics poden tenir repercussions negatives sobre la salut de les persones. Cal destacar els estudis del físic valencià Raül de la Rosa i del cap del Centre d'Investigació de l'Hospital Universitari La Fe, Claudio Gómez, així com altres estudis d'Anglaterra, Suècia, Alemanya, dels Estats Units i Cuba.

Respecte de la pregunta de si Iberdrola ha aportat algun estudi sobre eficiència energètica i gestió de la demanda elèctrica que justifique la instal·lació de la línia des de Castelló de la Ribera a Gandia, no contesten res. Sembla que la directiva 2003/54/CE, concretament la que fa referència a l'article 14, funcions de les gestores de xarxes de distribució, no ens afectaren, com si no fórem europeus.

Esquerra demana al govern espanyol que accelere la construcció de dos trams d'autovia entre Sagunt i Nules

GOOGLE MAPS

↑ L'autovia ha de solucionar el trànsit de la costa valenciana.

Esquerra ha demanat al Ministeri de Foment que accelere la construcció dels trams d'autovia Sagunt-Almenara i Almenara-Nules de la N-340. En res-

posta a una pregunta parlamentària efectuada pel diputat valencià d'Esquerra, Agustí Cerdà, el govern espanyol ha assenyalat que el tram d'autovia Almenara-Nules es troba en fase de licitació i que la durada de les obres es calcula en dos anys, mentre que el tram Sagunt-Almenara ja es troba en fase d'obres i es preveu la seua terminació per a l'any 2007.

Cerdà ha explicat que «és essencial per a l'economia valenciana disposar de bones comunicacions amb Europa. El trànsit diari de camions per l'AP-7 i per la N-340 és molt dens, per la qual cosa la millora d'aquestes infraestructures viàries ha de ser una prioritat». El diputat independentista ha afegit que «estant ja en funcionament les variants d'Almenara i la Vilavella, cal tenir enllestida com més aviat millor la totalitat del tram».

No pot ser que un dels motors de l'economia de l'Estat, com és el País Valencià, tinga aquestes males comunicacions amb la resta d'Europa», fet que hipoteca el seu creixement.

Els pressupostos de l'Estat, la crisi del Prat i la política d'immigració despullen les deficiències de l'Estatut

□ MATIES RAMOS

La negociació dels pressupostos generals de l'Estat del 2007, la política d'immigració i l'exigència de responsabilitats per la crisi viscuda a l'aeroport del Prat el 28 i 29 de juliol han evidenciat les deficiències del nou Estatut i han centrat l'activitat parlamentària d'Esquerra al Congrés dels Diputats en els darrers mesos. L'inici de les negociacions amb el Ministeri espanyol d'Economia dels pressupostos generals de l'Estat per al 2007, prèvies a la tramitació dels comptes estatals a les Corts espanyoles, van demostrar que les perspectives del govern estatal d'inversió a Catalunya per al proper any eren clarament insuficients. L'equip de Pedro Solbes havia previst una inversió propera als 3.100 milions d'euros. Esquerra va denunciar que aquestes xifres no concordaven amb la disposició addicional tercera del nou Estatut, que equipara la despesa de

↑ EL 16 de setembre va començar una campanya de recollida de signatures per demanar el traspàs dels aeroports, ports i trens de rodalies catalans per part d'Esquerra.

l'Estat a Catalunya a l'aportació catalana al producte interior brut (PIB) espanyol, que actualment es troba entorn d'un 18,8%. El president del Grup Parlamentari, Joan Puigcercós, va traslladar al ministre Solbes les xifres del càlcul d'Esquerra, que coincideixen amb l'informe fet públic per la Cambra de Comerç de Barcelona:

el 18,8% hauria de suposar una inversió de 3.795 milions d'euros. Puigcercós també va reclamar que s'executi allò que es pressuposta, i que els diners que no es gasten del pressupost es transfereixin a la Generalitat bé directament o bé per la via de la creació de fons per al rescat de peatges, introduïts ja als pressu-

posts de l'any 2006 per Esquerra. En polítiques socials, Esquerra també va traslladar al ministre espanyol d'Economia la necessitat d'augmentar considerablement els fons destinats a l'atenció a la immigració —proposta d'Esquerra des dels pressupostos de 2005—, així com les partides destinades a la primera fase

de l'aplicació de la Llei de dependència i la Llei orgànica d'ensenyament.

Política d'immigració

Després de la crisi provocada per l'arribada d'immigrants a les Canàries i el seu trasllat a la península, Esquerra va demanar la compareixença urgent dels ministres espanyols d'Interior, Treball i Afers Exteriors. Esquerra va denunciar que moltes de les persones immigrades són derivades a Catalunya sense que l'executiu català n'estigui degudament informat i va defensar una política de trasllats fonamentada en la transparència entre administracions, i en la coordinació i cooperació Estat-Generalitat. Alhora, Esquerra va proposar un gran acord en matèria d'immigració consensuat entre tots els actors i va apostar per fomentar un model responsable d'acollida basat a incentivar la contractació en origen i a desenvolupar els plans d'acollida.

Esquerra esmena la totalitat de la Llei de memòria històrica

↑ Tardà va mostrar la seva disconformitat amb l'avantprojecte acompanyat per l'advocat Josep Cruanyes, membre de la Comissió de la Dignitat.

Després de constatar que l'avantprojecte de Llei de memòria històrica no responia a les expectatives i promeses realitzades mesos enrere pel govern espanyol, Esquerra va presentar esmena a la totalitat amb text alternatiu. L'avantprojecte no condemna ni deslegitima la dictadura en no reconèixer la condició de víctima a les persones represaliades.

Esquerra va denunciar que

el redactat presentat per l'executiu estatal no anul·la les causes sumariíssimes del franquisme, especialment la del president Lluís Companys, que fou afusellat per ser el president de la Generalitat. La llei continua amb l'ambigüitat preconstitucional sobre la vigència de lleis franquistes i s'articula com si la legalitat constitucional hagués de respectar l'obra repressiva del règim.

ENTREVISTA

Josep Andreu. Diputat per Tarragona

«Només el traspàs dels aeroports pot evitar crisis com la del juliol al Prat»

Quines són les responsabilitats d'Aena i del Ministeri de Foment en la crisi que va viure l'aeroport del Prat els darrers dies de juliol?

Aena ha demostrat un cop més que no té cap consideració per Barcelona ni per Catalunya. Aena, Iberia i el mateix govern espanyol van ser incapaços de mantenir els serveis mínims i l'ordre necessari, amb nombrosos passatgers i passatgeres tancats dins d'avions i d'altres esperant hores i hores a les terminals sense cap mena d'explicació.

Com va concretar Esquerra al Congrés l'exigència de responsabilitats pels fets del Prat?

Esquerra va demanar la compareixença urgent de la ministra de Foment, Magdalena Álvarez, a la Diputació Permanent perquè donés explicacions de la situació lamentable viscuda a l'aero-

port del Prat el dies 28 i 29 de juliol. En el decurs d'aquesta compareixença, Esquerra va exigir la dimissió d'Álvarez i la destitució del responsable de l'ens estatal que gestiona els aeroports per la incapacitat manifesta de gestionar la crisi prèvia als successos del divendres 28 de juliol al Prat.

Com poden influir els fets del Prat en la reclamació del traspàs de la gestió dels ports i aeroports a la Generalitat de Catalunya?

Després de constatar com des de Madrid no es fa ni es deixa fer a Catalunya, des d'Esquerra reclamem una solució dràstica per al Prat que lamentablement ni el candidat Montilla ni Mas no van saber incloure en la negociació estatutària, i van perpetuar així un model de gestió dels aeroports basat en el monopoli i molt centralitzat. Aquesta mena d'episodis s'evitarien si l'aeroport del Prat es gesti-

onés des de Catalunya.

Com ha articulat parlamentàriament Esquerra a Madrid l'exigència del traspàs a la Generalitat?

Esquerra va proposar un front comú als partits catalans amb representació al Congrés per condicionar el suport als pressupostos generals de l'Estat del 2007 a un compromís ferm del govern espanyol de traspasar la gestió de l'aeroport del Prat. Alhora, per concretar aquest traspàs, Esquerra va registrar una proposició de llei que especifica les característiques i condicions del traspàs. Aquesta nova iniciativa serà debatuda al ple del Congrés dels Diputats i s'articula entorn del traspàs de la gestió mitjançant l'article 150.2 de la Constitució espanyola i la creació d'un consorci en què la Generalitat participarà de forma majoritària.

ARAGONÈS ACUSA FOMENT D'OCULTAR AMB LA LÍNIA DEL TGV TOTS ELS SEUS INCOMPLIMENTS

Bonet reclama que es facin públics els recursos que reben totes les autonomies

☐ JOSEP MARIA ALCOBERRO
Carles Bonet va defensar al ple del Senat una moció presentada pel grup de l'Entesa en què es demanava que la reforma de finançament autonòmic incorpori els principis inclosos al nou Estatut. El text de la moció reclamava l'elaboració dels estudis necessaris que permetin conèixer el volum de recursos per càpita que, per tots els conceptes, han rebut les comunitats autònomes durant els anys del sistema de finançament vigent, així com l'estudi dels elements necessaris per determinar el nivell mínim de prestació dels serveis públics fonamentals previst a la Constitució. La moció demanava també que s'establissin els principis bàsics per a la modificació de la LOFCA, de manera que els serveis essencials de l'estat del benestar prestats per les comunitats autònomes puguin arribar a nivells similars quan l'esforç fiscal sigui semblant, per tal de garantir que els mecanismes d'anivellament respectin aquest esforç fiscal. Per últim, la mo-

ció demanava l'estudi de mecanismes de participació conjunta entre l'Agència Tributària estatal i les agències tributàries creades per les comunitats autònomes.

Incompliments del Ministeri de Foment

Lluís Aragonès va criticar durament la visita a Tarragona de la ministra de Foment, Magdalena Álvarez, amb motiu de les obres de construcció del TGV. Aragonès va recordar que la ministra havia incomplert el compromís adquirit en seu parlamentària, segons el qual visitaria les obres de construcció de l'autovia entre Vila-seca i Cambrils a la N-340 en la primera ocasió en què es desplaçés al Camp de Tarragona. El senador d'Esquerra hagués volgut que la ministra comprovés *in situ* la necessitat de subvencionar el peatge de Cambrils de l'AP-7 per solucionar els col·lapses diaris que es produeixen a la N-340 per les obres de desdoblament. Aragonès ha recordat que el Ministeri de Foment continua sense complir la moció que va

aprovar el Senat per unanimitat, la qual demanava la gratuïtat del tram de l'AP-7, afectat per les obres de la N-340 entre Cambrils i Mont-roig del Camp, previ informe preceptiu del Ministeri de Foment sobre les retencions del trànsit en aquest tram, «però aquest informe no existeix i un altre cop l'administració estatal oblida els seus deures envers els usuaris i les usuàries de la N-340».

Nova delinqüència

En el debat sobre la proposta de llei de modificació del Codi Penal presentada pel PP en relació amb els segrestos exprés i els assalts amb violència a cases, el senador Miquel Bofill va retreure als populars que la proposta presentada que pretenia resoldre aquest problema es basa únicament en un enduriment aparent de les condemnes. Bofill va reclamar la millora dels instruments policials, amb una millor coordinació a nivell europeu, una major especialització i un control de les fronteres més eficient.

OPINIÓ

Carles Bonet

Portaveu de l'Entesa Catalana de Progrés

Qui és catalanista?

Segons Almirall, catalanisme significa la convicció que Catalunya té la capacitat i el deure d'aconseguir una vida política pròpia i autònoma, cosa que, com a mínim, significa que els partits polítics han de ser lliures i no subordinats a les estratègies o als lideratges de Madrid. Això amb independència de la mena d'estatus que proposin entre Catalunya i Espanya. Defensar Catalunya no vol dir catalanisme. També López Rodó defensava Catalunya; o Gual Villalbí, tots dos ministres catalans en governs de Franco. És evident que mentre el PSC no recuperi el grup parlamentari a Madrid no es pot reclamar plenament catalanista. La imatge de veure diputats socialistes del Parlament votant diferent dels seus companys diputats del Congrés ningú no diria que és pròpia d'un catalanisme conseqüent. Però també cal preguntar-se si pactar l'Estatut a Madrid com va fer Artur Mas —exigint a canvi que Zapatero es comprometés a fer fora ERC del Govern i que Maragall no repetís— és una acció pròpia d'un partit catalanista. Anar a buscar a Madrid allò que no s'ha guanyat a Catalunya és, senzillament, un acte de sucursalisme. Ah! I ja veurem si tant PSC com CIU es comporten com a catalanistes a l'hora d'establir aliances, o també esperaran que la seva decisió sigui beneïda per Madrid.

PARLAMENT EUROPEU

DES DE L'EUROCAMBRA ES TREBALLA PER POSAR FRE A L'AGRESSIÓ CONTRA EL PAISATGE EIVISSENC

Esquerra presenta propostes per fomentar el multilingüisme real a Europa

☐ JORDI SOLÉ
Bernat Joan és l'autor d'un informe de la Comissió de Cultura del Parlament Europeu, que proposa noves mesures per reforçar el multilingüisme a la Unió Europea. A Europa existeixen entorn de quaranta milions de persones que parlen llengües anomenades «regionals» o minoritàries, fet que significa un 10% de la població de la Unió Europea. No obstant això, la política lingüística de la Unió Europea està principalment orientada a les 21 llengües oficials i no té prou en compte les llengües menys difoses que es troben en situació crítica. Tampoc no troba una resposta satisfactòria al fet paradoxal que algunes de les llengües que no gaudeixen d'estatus d'oficialitat tinguin més parlants que algunes de les llengües ofici-

↑ Joan, en una trobada amb els membres macedonis de l'ALE.

als, com és el cas del català.

L'informe de Joan afirma que l'estratègia de la Comissió Europea per al multilingüisme no va prou lluny i proposa un paquet de mesures, com per exemple elaborar una autèntica política lingüística europea que garanteixi i promogui la diversitat lingüística; atorgar estatus d'oficialitat a totes les llengües europees, tot trobant arranjaments es-

pecífics per a l'aplicació concreta d'aquesta oficialitat; crear una Agència Europea per al Multilingüisme i una xarxa de centres que treballin pel foment de les llengües menys difoses amb suport financer de la Unió Europea; crear la figura del defensor europeu de les llengües que, seguint l'exemple del Canadà, vetlli pels drets lingüístics; garantir a tota la ciutadania de la

Unió Europea el dret a comunicar-se amb les institucions de la Unió en la seva pròpia llengua. Les propostes contingudes a l'informe es votaran en comissió a l'octubre i en el plenari al novembre. És probable que durant aquests tràmits els grups majoritaris de l'eurocambra dilueixin substancialment el contingut de l'informe, tal com indica el gran nombre d'esmenes que hi han presentat.

Aturar la destrucció del patrimoni a Eivissa

Bernat Joan ha demanat reiteradament a les institucions europees que s'impliquin urgentment en el conflicte de les autovies a Eivissa per aturar la destrucció irreversible de patrimoni natural i arqueològic de l'illa. Al mes de setembre, l'Eurocambra va apro-

var una resolució favorable a una protecció reforçada del patrimoni a les zones insulars europees. Durant el debat, l'eurodiputat eivissenc va remarcar la fragilitat dels ecosistemes de les illes petites com la d'Eivissa i va demanar un esforç especial per part de les autoritats europees quan el seu delicat equilibri es veu amenaçat per projectes urbanístics o viaris que desfiguren el paisatge i malmeten irreversiblement el patrimoni. D'altra banda, l'executiu comunitari ha decidit recentment obrir un expedient amb relació a la construcció d'autovies a Eivissa. La Comissió s'ha compromès a formular observacions a les autoritats espanyoles per investigar més a fons qüestions relacionades amb la legislació mediambiental de la Unió Europea.

LA DISPUTA ATÒMICA POT PROVOCAR UN CONFLICTE ENTRE L'IRAN I ELS EUA

L'impasse nuclear de l'Iran: substituint el petroli per l'àtom

La diplomàcia mundial encara ha d'aclarir si la recerca nuclear del país persa es deu a usos civils o militars. Si fos la segona opció, es podria tensar el clima polític a tot el Pròxim Orient provocaria una escalada imprevisible.

SARA KUTCHESFAHARI
Investigadora
en qüestions de
no-proliferaçió nuclear
del Laboratori Nacional
de Los Alamos (EUA)

El desafiament nuclear de l'Iran encara està lluny de ser resolt. Quatre anys després que un grup opositor a l'exili posés al descobert el programa nuclear secret del Govern de Teheran, la comunitat internacional encara s'enfronta amb l'amenaça d'un Iran armat nuclearment. En els darrers mesos, la Unió Europea ha intensificat els esforços diplomàtics per impedir, sense èxit, que l'Iran continuï amb el seu programa d'enriquiment d'urani. Aquesta estratègia va tensar les relacions amb els Estats Units i, vist el fracàs de la via diplomàtica, les dues potències han començat a treballar conjuntament per convèncer la societat russa i xinesa, membres clau del Consell de Seguretat de les Nacions Unides, per imposar sancions a l'Iran.

La societat americana i europea tem que l'Iran persegueixi dotar-se d'armament nuclear i, segons diversos informes, això podria ser una realitat en un període d'entre cinc i deu anys. Tanmateix, l'Iran insisteix que no pretén generar energia nuclear amb finalitats militars sinó exclusivament per a ús civil i que està legitimat per fer-ho. Com a país signatari del Tractat de No-proliferaçió Nuclear (TNP), l'Iran està en el seu dret de produir i utilitzar energia nuclear amb finalitats pacífiques per tal de produir energia nuclear d'ús civil. Malgrat això, els Estats Units i la Unió Europea no entenen per què l'Iran necessita dotar-se d'energia atòmica quan disposa de les segones reserves més grans del món de petroli i de gas natural. Per a l'Iran, la capacitat nuclear és essencial per garantir les seves necessitats energètiques del futur, una vegada s'hagin esgotat les reserves de petroli en els propers vint o trenta anys, segons diversos pronòstics. El raonament de l'Iran és teòricament creïble, tot i que hi ha tres factors que posen en dubte la seva actitud i que han portat a la situació actual d'impasse. En primer lloc, l'Agència Internacional de l'Energia Atòmica (AIEA), el supervisor nuclear de l'ONU,

assegura que l'Iran no compleix totes les seves obligacions com a signatari del TNP. L'Iran no ha estat honest i transparent amb l'AIEA i durant vint anys ha amagat el seu programa nuclear secret. Si no tenia res a amagar, per què l'Iran no informava l'AIEA de les seves activitats? En segon lloc, no acollint-se al termini del 31 d'agost per suspendre el seu programa d'enriquiment nuclear, l'Iran incrementa la tensió i no ajuda a inspirar confiança sobre les seves intencions. En tercer lloc, la percepció que l'Iran està vinculat al terrorisme planteja dubtes sobre el seu comportament. En aquest sentit, les crides a la destrucció d'Israel per part del president Ahmadinejad han portat molts països a la conclusió que no es pot permetre que l'Iran disposi d'armes nuclears.

Polítics israelians d'alt nivell i senadors republicans i demòcrates a Washington han parlat obertament de la possibilitat d'emprendre accions militars per dissuadir l'Iran de dotar-se d'armes nuclears. Aquesta possibilitat no s'hauria ni de tenir en compte perquè ofereix poques perspectives d'èxit i, en canvi, comporta enormes riscos. Com que les instal·lacions nuclears iranianes estan escampades per tot el país, un atac militar sobre aquests objectius no consistiria en una intervenció «quirúrgica» sinó que comportaria greus danys col·laterals. De fet, per als propis iranianes és inconcebible creure que els Estats Units els poden atacar. Per a ells, l'exèrcit americà no s'arriscaria en una acció com aquesta, perquè s'incrementaria la tensió a l'Iraq i a l'Afganistan amb els consegüents costos per als militars nord-americans desplaçats a aquells països. Una acció militar no seria, doncs, una mesura preventiva eficaç perquè, encara que les instal·lacions nuclears iranianes fossin destruïdes, el sentiment antiamericà s'estendria àmpliament a tota la regió, generaria una reacció violenta contra els Estats Units tant a l'Iran com a l'Iraq i faria que el remei fos pitjor que la malaltia.

Per tant, quina és l'alternativa? La Unió Europea i els Estats Units estan cercant suports per imposar sancions a l'Iran, però la Xina i Rússia són reti-

↑ El president de l'Iran, Mahmoud Ahmadinejad (a la dreta de la imatge), ha fet de la qüestió nuclear el principal objectiu de la seva política exterior.

cents a adoptar aquesta mena de mesures. Tant Rússia com la Xina gaudeixen de bones relacions amb l'Iran a causa dels forts vincles econòmics i comercials que els uneixen. A més, consideren que si l'Iran veritablement disposa d'un programa secret d'armament nuclear, les sancions que s'imposin no seran una mesura suficient per aturar-lo i, en canvi, poden provocar que l'Iran es retiri del TNP i que acceleri el seu programa d'armament com també podria estar fent Corea del Nord.

No cal dir que la diplomàcia no ha esgotat totes les alternatives i que encara resten diverses mesures de creació de confiança a les quals l'Iran es pot acollir. En primer lloc, l'Iran ha de demostrar a la comunitat internacional que les seves activitats nuclears són realment pacífiques. Una manera que tindria per fer-ho és acceptant una moratòria verificable del seu programa d'enriquiment d'urani per un període d'almenys deu anys. Si s'ofereixen incentius realistes i viables, inclòs l'accés garantit al combustible pels seus reactors d'energia civil així com la readmissió a la comunitat internacional, aleshores l'Iran podria acceptar una moratòria a llarg termini del seu programa nuclear. Deu anys no és un període de temps tan llarg, tenint present les grans reserves de petroli i gas natural de què disposa l'Iran. L'energia nuclear pot ser neces-

sària a llarg termini, però durant la propera dècada és completament innecessària a una quantitat superior de la que cal per alimentar l'únic reactor nuclear en funcionament a l'Iran. El país disposa de suficient petroli i gas natural com per satisfer el consum interior i la demanda internacional per molt temps, i una demora de deu anys en la producció d'energia nuclear no posarà fi als seus recursos energètics. Una segona mesura de creació de confiança inclouria el permís per inspeccionar de forma contínua i exhaustiva els laboratoris sospitosos. Com més obert i transparent sigui l'Iran amb l'AIEA, més fàcil li serà demostrar que les seves intencions nuclears són pacífiques. En qualsevol cas, l'estratègia negociadora de les potències occidentals amb l'Iran ha estat tradicionalment erràtica. Els esforços de la Unió Europea són lloables però s'han demostrat inútils per impedir que l'Iran continuï amb el seu programa d'enriquiment. Per aconseguir-ho, l'Iran necessita essencialment dues coses: la garantia que no serà objecte d'un atac militar i incentius econòmics substancials. Una oferta d'aquestes característiques només pot provenir dels Estats Units i constituiria un paquet d'incentius acceptable perquè Teheran renunciés al seu hipotètic programa d'armes nuclears. En definitiva, doncs, sense una major implicació de la diplomàcia nord-americana serà difícil sortir de l'impasse actual.

Nous ciutadans i nous catalans

Aquest estiu ha revifat el debat sobre les onades migratòries. Saoka Kingolo, president de la Sectorial d'Immigració d'Esquerra - Barcelona, i Begoña Sánchez, portaveu de SOS Racisme, afronten el debat de la integració i la convivència.

☐ NÚRIA AMORÓS

L'anomenada «crisi dels cayucos» i les eleccions al Parlament de Catalunya del proper 1 de novembre i la possibilitat que les persones immigrades tinguin dret a vot, són dos dels factors que han provocat que es tornin a plantejar temes que cada dia que passa afecten més gent del nostre país, perquè la població augmenta gràcies al fenomen de la immigració.

És una realitat que en els últims anys els Països Catalans han entrat en el rànquing de països amb més població immigrant, segons un informe de l'ONU, i s'hi ha situat en la posició número 10. Sembla evident que una de les causes que ha motivat aquest increment de persones novingudes es deu a la millora en l'economia. No és un fenomen nou, però sí que ha augmentat d'una forma molt més ràpida que en altres països europeus. Això implica un canvi important en la societat, perquè les persones que la formen ja no són necessàriament nascudes aquí, i això pot provocar un cert malestar i fins i tot una sensació d'amenaça entre la població autòctona.

Saoka Kingolo considera que la base fonamental per integrar les persones novingudes consisteix en una bona política d'acollida, que es materialitza en bona part en el Pla de ciutadania que va iniciar el Govern de la Generalitat en la legislatura que ara acaba. Cal informar cada persona que arriba del lloc on es troba i se li han de donar les eines necessàries perquè estigui en igualtat de condicions i tingui el mateix nivell d'oportunitats que la resta de població.

De la mateixa manera, Begoña Sánchez defensa la idea que cal desterrar el tòpic de considerar aquella

NÚRIA AMORÓS

Begoña Sánchez:
«Calen polítiques transversals d'acollida i que incloguin tots els àmbits de les persones»

persona que arriba com una amenaça; Sánchez parteix de la idea que tothom forma part de la cultura i de la societat en què viu; les cultures no són una cosa morta, sinó que evolucionen i s'enriqueixen dia a dia per mitjà de la gent que les forma. És necessari desterrar la idea d'«enemic» que tenen algunes persones de tot aquell que arriba, perquè el pensament més lògic sobre la població immigrada és considerar una realitat palpable que voldran crear un projecte de vida allà on s'estableixin: conèixer el lloc on són, conèixer la llengua que s'hi parla, treballar-hi, tenir-hi fills i que vagin a l'escola,

Saoka Kingolo:
«Cal informar el nouvingut del lloc on arriba i se li han de donar les eines necessàries per integrar-se»

entre d'altres. Cal realitzar, a més, un exercici de pedagogia dirigit a la població que acull per tal d'evitar reaccions adverses que ja es produeixen i que, realment, no es basen en un raonament profund.

Actualment no existeix una política que doni solucions a totes les conseqüències provocades pel fenomen de la immigració. Sánchez parla de les solucions d'«urgència» adoptades pel govern espanyol en la crisi d'aquest estiu amb l'arribada massiva d'embarcacions i destaca que calen polítiques transversals d'acollida que incloguin tots els àmbits en què una persona es

troba al llarg de la seva vida. Es fa imprescindible una planificació i aconseguir que la persona que arriba s'integri en la nostra societat i sigui autònoma, i això s'assoleix amb unes polítiques transversals i amb el consens de tots els partits i de tots els nivells de les administracions.

El dret a vot

Sense drets i deures no es pot parlar de ciutadans i ciutadanes de ple dret i amb tots els deures. Aquesta és la clau del debat sobre el dret a vot. Sánchez el considera «imprescindible per a una integració real», mentre que Kingolo pensa que sense aquests drets i deures la nostra democràcia cada cop estarà més debilitada.

Es tracta d'una necessitat real que cal posar avui sobre la taula i arribar junts a un consens i uns criteris clars que marquin clarament el dret a vot d'una persona. Saoka critica la proposta actual que ja existeix i planteja la necessitat d'un marc teòric clar i factible perquè tothom hi pugui entrar. Així mateix, encara hi ha molta ambigüitat, molts prejudicis i moltes pors entorn d'aquest debat, perquè no és un tema fàcil que cal dur a terme per mitjà del consens de tots els partits polítics.

Tant Kingolo com Sánchez coincideixen en el fet que s'ha perdut una oportunitat molt gran en matèria d'immigració amb l'aprovació del nou Estatut de Catalunya.

El Govern de Catalunya necessita més competències de les que té per poder plantejar un canvi de model en matèria de drets socials; i si la seva única potestat consisteix a executar el que un altre pensa que serà millor, no es podrà avançar gaire.

Vidas desperdiciadas.
La modernidad y sus parias
Zygmunt Bauman
Paidós

Tots estem interconnectats i en pla d'igualtat. Com a mínim, aquesta és la teoria neoliberal de la globalització. La pràctica és una altra. La pobresa no s'ha eradicat. És més, arreu del planeta s'ha incrementat la distància entre gent rica i pobra. Hi ha un augment del nombre de persones que viuen al límit: refugiades, esclaves, immigrants, desemparades... Aquest contingent no para de créixer i, amb tot el dret, també volen accedir a les prestacions d'Occident. Però no és tan fàcil. I les persones immigrants ho saben prou bé.

El libro negro del colonialismo
Marc Ferro (Dir.)
La Esfera de los Libros

L'esclavisme juntament amb el colonialisme són dues de les taques més grans en la suposada, encara que falsa, superioritat d'Occident sobre la resta del món. Les potències colonials van espoliar tots els recursos dels països ocupats, així com van explotar i assassinar milions de nadius i nadies. A més, durant la descolonització van deixar com a governants uns cacics que van continuar amb l'esquil·lació dels seus naturals. Avui, l'herència de la colonització encara pesa, ja que no va portar ni la modernitat ni el progrés als països conquerits.

LLIBRE

Posant els punts sobre les is estatutàries

Així es va fer l'Estatut

Joan Ridao
Mediterrània

La història posarà cadascú al seu lloc, i aquest llibre situa cada partit polític al lloc que es mereix en funció de la negociació que va fer de l'Estatut. Ridao, el pare més destacat del nou text, va haver d'observar impertèrrit com els altres partits catalans li mutilaven sense pietat el seu fill legislatiu. Tots els partits van quedar retratats a mesura que anaven passant les setmanes i, cada dia que passava, anaven claudicant i renunciant davant la piconadora del PSOE. Esquerra es va quedar sola defensant l'Estatut del Parlament, l'original. Com a principal promotora, era la màxima defensora davant les seves retallades.

Aquesta és la crònica d'una fi mai desitjada per Ridao. No obstant això, és clar que Esquerra és l'únic partit que defensarà la recuperació de totes les competències i finançament perduts, ja que és l'únic que vol anar més enllà.

LLIBRE

El model per a les independències del s.XXI

Montenegro sí, Catalunya també

Hèctor López Bofill
i Uriel Bertran i Arrué
Ara Llibres

«Era inevitable imaginar l'onada de llum que s'escamparia a Catalunya la nit de la independència». Aquest seria el resum del que ha passat amb Montenegro. L'exercici del dret a l'autodeterminació del país eslav ha estat modèlica, fins i tot amb unes regles severes marcades per l'espanyol Javier Solana en nom de la Unió Europea. Ara bé, tots els estats de la Unió Europea es van apressar a avisar que això servia perquè era un cas «especial», però no per als casos basc, català, cors o escocès. És el mateix que passava amb les antigues potències colonials, que eren grans defensores de la democràcia a casa seva, però no l'aplicaven mai a les seves colònies. Els autors del llibre estan segurs que és viable jurídicament i políticament aconseguir la independència a casa nostra amb regles perfectament democràtiques i pacífiques... com a Montenegro. Montenegro 2006, Països Catalans 20...

LLIBRES

Contra la crueltat del món. Vuit humanistes en combat

Josep Maria Puigjaner
Pagès Editors

Aquest assaig a mig camí entre la filosofia i la literatura ens apropa a vuit pensadors occidentals que han mostrat inquietud per la condició humana i política. A més, cap d'ells no pertany plenament a la mateixa tradició ideològica.

Albert Camus, Gabriel Marcel, Charles Péguy, Karl Popper, Teilhard de Chardin, Antoine de Saint-Exupéry, Julien Green i Edgar Morin dialoguen amb Puigjaner sobre com poder exercir plenament com a persona en el món complex d'avui.

Identitats vulnerables. Estratègies contra l'homogeneïtzació

Francesc Torralba
Tàndem Edicions i U. Jaume I

Torralba mostra al repte que han d'afrontar les cultures oprimides i minoritzades. La present globalització ha accentuat la pressió que ja de per si rebien aquelles cultures no estatals des de fa segles. Sense un estat, la pervivència de les cultures es fa molt difícil davant la pressió del mercat, sobretot provinent del món castellà i anglès. El cosmopolitisme comença a la porta de cadascú, per tant val la pena salvar totes les cultures del món, per petites que siguin.

Por una Europa política, social y ecológica

José Vidal - Beneyto
Foca

Aquest és un recull de cent articles dels darrers vint anys d'un dels pensadors espanyols que millor coneix la construcció de l'actual Unió Europea, sobretot des de l'ingrés de l'Estat espanyol al que era la CEE. Vidal-Beneyto demana una major ambició a Europa en tots els camps, fins ara molt poruga en tot tipus d'avenços. Per això, Vidal-Beneyto va ser dels pocs intel·lectuals espanyols que va criticar el Tractat Constitucional de la Unió Europea.

El calentamiento global. Historia de un descubrimiento científico

Spencer Weart
Laetoli

És casualitat que la temperatura mitjana dels Països Catalans s'hagi incrementat els darrers temps i que s'hagi reduït el nivell pluviomètric de manera significativa? És també casual que a casa nostra es donin gairebé tantes mànegues i tornados com a Arkansas? L'explicació científica rau en l'escalfament global, un canvi meteorològic a gran escala provocat per l'ésser humà i la seva mala gestió dels recursos. Hem obert la capsula dels trons del clima.

BADIA VA LIDERAR, CONJUNTAMENT AMB JOSEP DENCÀS, LES JEREC DELS ANYS TRENTA

Miquel Badia, un soldat de Catalunya

Miquel Badia va iniciar la seva militància a Estat Català i va arribar fins a cap dels Serveis d'Ordre Públic de la Generalitat. Va ser assassinat per anarquistes, conjuntament amb el seu germà Josep, el 1936.

MARTA VILALTA
Periodista

En un context extremadament complicat, Badia va ser un activista que desitjava prendre part en iniciatives que, tal com escriu en les seves memòries, volien «deslliurar i venjar la nostra pàtria». Aquest jove decidit, part d'una generació de valents, es va convertir en un dels objectius dels sectors més radicals de l'anarquisme violent pel fet de ser coherent amb el seu deure, cosa que va acabar pagant amb la vida.

Miquel Badia i Capell (Torregrossa 1906–Barcelona 1936), fill de família camperola, ben aviat es va sentir atret per les oportunitats de promoció social que oferia Barcelona. Així, després d'estudiar el batxillerat a Lleida, el 1922 arribà a la capital catalana per cursar els estudis de pilot de la Marina Mercant a l'Escola de Nàutica. La ciutat li va descobrir els moviments catalanistes i les associacions culturals i, tal com explica en les seves memòries, poc després de la seva arribada a la capital va conèixer Francesc Macià: «Per primera vegada —escriu Badia— vaig sentir parlar l'Avi, i després m'allistava a Estat Català».

La creació de la figura llegendària

Badia s'afilià també a Bandera Negra, amb els integrants de la qual va intentar l'atemptat, el 1925, contra el tren real d'Alfons XIII. L'anomenat Complot del Garraf va ser frustrat per una delació a la policia i Badia va ser condemnat a dotze anys de presó juntament amb altres participants de l'acció. L'abril de 1930 va rebre l'amnistia i poc temps després, amb motiu de la campanya electoral de 1931,

va entrar a formar part de la guàrdia personal de Macià. Després de la proclamació de la República, Miquel Badia es va convertir en cap de les Joventuts d'Esquerra Republicana - Estat Català (JEREC) i en el secretari del conseller Josep Dencàs. El president Macià, que confiava plenament en ell, li va encarregar la formació de grups de defensa del govern català. Badia, s'encarregà de preparar els escamots de les JEREC en esports com boxa, natació i gimnàstica per aconseguir uns joves ben formats i disposats a defensar la Generalitat, recollint l'esperit dels somiats «soldats de Catalunya».

En un context de difícil convivència, Barcelona va ser testimoni dels enfrontaments constants entre els escamots de la JEREC i els anarcosindicalistes de la FAI, que des del maig de 1931 tenien decidit fer la revolució. Miquel Badia, en tant que cap dels escamots i amb l'obligació d'aturar tots aquells que perjudicaven la Generalitat republicana, va destinar molts dels seus esforços a perseguir gent de la FAI i llibertaris, cosa que el va convertir en un dels objectius dels sectors més radicals de l'anarquisme violent.

En aquesta etapa convulsa es va crear una llegenda entorn de la mà dura de Miquel Badia, fins al punt que es va acusar els escamots d'estar «prop de l'autoritarisme» amb motiu d'una desfilada a l'Estat de Montjuïc l'octubre del 1933, en la qual anaven uniformats.

Tot i això, als vint-i-vuit anys, amb Lluís Companys com a president i el govern espanyol de la República a mans de la dreta, Badia va ser nomenat cap dels Serveis d'Ordre de la Generalitat. El setembre de 1934 el mateix Companys es va veure obligat a destituir-lo,

↑ Josep i Miquel Badia, dos valents de l'independentisme català morts a mans de l'anarquisme.

tot i el suport de l'opinió pública, perquè Badia, empès per la seva consciència catalanista, va fer detenir el jutge i el fiscal d'un judici en què s'acusava un advocat que reivindi-

cava el dret a defensar-se en català. Després dels malaurats Fets d'Octubre del 1934, Badia, juntament amb el seu germà Josep, que sempre havia estat la seva mà dreta, va

haver d'exiliar-se. No va ser fins passat el triomf electoral del Front d'Esquerres, el febrer de 1936, que en Miquel va tornar a Barcelona i es va dedicar a la reorganització de les JEREC.

El tràgic final

Dos mesos més tard, el dia 28 d'abril, en Miquel i el seu germà Josep, que acabaven de sortir de casa seva i caminaven pel carrer Muntaner cantonada Diputació, van ser tirotejats per quatre pistolers de la FAI, el responsable dels quals era Justo Bueno. En una primavera caracteritzada per ser un oasi de pau, el doble assassinat va colpir tota la societat barcelonina i el seu enterament va significar la darrera desfilada dels escamots.

Però la seva història va més enllà, perquè la mort dels germans Badia va desencadenar en incidents tan dramàtics com els assassinats d'un periodista que seguia el cas i del policia que portava la investigació.

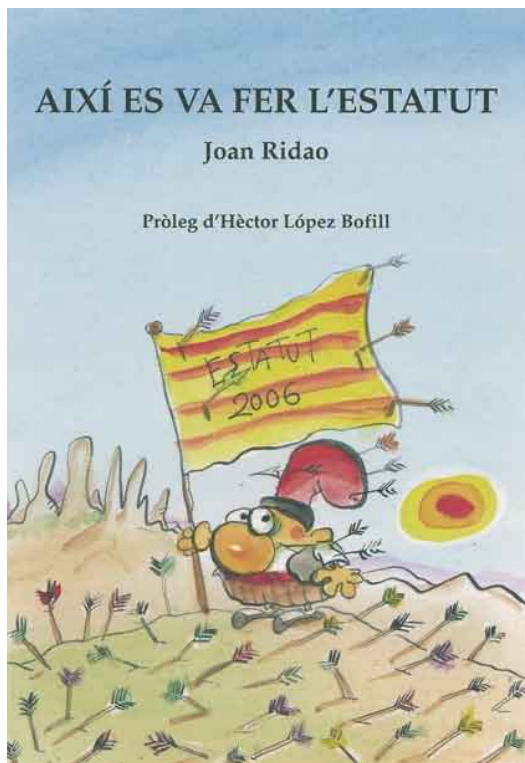
Per la seva part, Justo Bueno va ser detingut a França i extradit a Madrid. Quan va arribar, la Guerra s'havia acabat i en un acte de picardia Bueno va argumentar que havia fugit pel seu anticatalanisme i anti-comunisme, i va ser finalment alliberat i fins i tot premiat pel nou règim.

No obstant això, la història va passar factura a l'assassí dels Badia perquè temps després va trobar-se amb el comissari franquista Pedro Polo, el qual va resultar que havia treballat a les ordres de Badia i que en guardava bona memòria.

Polo va detenir Justo Bueno per venjar Miquel Badia, ja que, tot i ser ideològicament contraris, sentia una gran admiració i un respecte extraordinari pel seu valor, la seva decisió i el seu coratge.

OFERTA!

**16 € els dos o
bé 9 € cada un**

**Montenegro sí,
Catalunya també**

Hèctor López Bofill
Uriel Bertran Arruè

Feu la vostra comanda a www.productesdelaterra.cat, trucant al 902 34 30 30 o bé per correu postal per contra reemborsament a PRODUCTESDELATERRA (c/Closa de Mestres 11 - 43204-Reus; tot indicant els vostres nom i cognoms, adreça, codi postal, població, i els exemplars que voleu).

La botiga d'Esquerra

www.esquerra.cat/botiga

esquerra

La botiga més independent de la xarxa!

**...samarretes banderes pins llibres mocadors música adhesius
encenedors gorres clauers carteres bosses bufandes brodats CD...**

L'ENTITAT

Enguany se celebra l'Any Ateneu per commemorar el centenari del trasllat de l'entitat al Palau del Baró de Sabasona, construït a finals del segle XVIII, la seu actual. Per celebrar l'efemèride, l'Ateneu Barcelonès ha organitzat una sèrie d'actes i continua amb la remodelació de l'edifici per adequar-lo als nous usos. I això inclou la modernització de la seva mítica biblioteca, una de les millors biblioteques particulars dels Països Catalans. El comissari de l'Any Ateneu és Joaquim Coll. Casualment, el 1906 és un any mític dins la història del catalanisme, ja que va ser quan es va crear Solidaritat Catalana.

L'actual Ateneu Barcelonès neix de la fusió de dues entitats cíviques, l'Ateneu Catalán, creat el 1860, i el Casino Mercantil Barcelonés (fundat uns quaranta anys enrere), que donen lloc el 1872 a l'Ateneu Barcelonès. El primer president de la nova entitat va ser Manuel Duran i Bas, jurista i polític. Des d'aleshores, l'Ateneu ha format part activa de la vida política, cultural i social del Principat.

Una mostra d'això són les diferents personalitats que n'han estat membres destacats o, fins i tot, presidents, com Àngel Guimerà, Valentí Almirall, Lluís Domènech i Montaner, Pompeu Fabra, Enric Prat de la Riba, Josep Tarradellas, Joan Maragall, Josep Pla, Joaquim Borralleras, Josep Pous i Pagès, Joan Estelrich, Eugeni d'Ors, Francesc Pujols... entre d'altres. Ara bé, els últims anys havien portat l'Ateneu a un allunyament de les inquietuds socials i havien sumit l'entitat en la penombra del debat públic. La nova junta pretén posicionar de nou l'Ateneu Barcelonès en la centralitat social i política. El centenari és una bona excusa per començar a guanyar visibilitat.

www.ateneubcn.org

↑ Cartell del centenari.

EL RETORN D'UNA ENTITAT CENTENÀRIA A LA PALESTRA PÚBLICA

Ateneu Barcelonès

FERRAN CIVIT I MARTÍ

Pep Martí

«L'Ateneu és una metàfora de la societat civil catalana i vol ocupar un espai central en l'àmbit públic»

□ FERRAN CIVIT I MARTÍ

Òmnium Cultural, el Barça, l'Institut d'Estudis Catalans... i finalment l'Ateneu Barcelonès. En pocs anys, les principals entitats del país han canviat les seves juntes per unes de més compromeses nacionalment i social. Hi ha hagut una marea de renovació arreu.

El factor atzarós també hi va jugar un paper, tot i que la renovació de l'Ateneu s'emmarca dins un procés de canvi a nivell nacional. La nostra candidatura sorgeix d'un primer nucli de quatre persones: en Rafael Borràs, en Ramon Serrano, en Carles Bonet i jo. Es va fer la llista de candidatura i es va proposar n'Oriol Bohigas perquè la liderés. El lema era «Omplim l'Ateneu de futur» amb l'objectiu de repoblar-lo, ja que s'estava buidant. Fins i tot el principal atractiu de l'entitat, la biblioteca, perdia atractiu per a la gent. Les obres de remodelació de l'edifici fetes per l'anterior junta van paralitzar molt l'activitat de l'entitat. Aquesta mescla de factors va allunyar l'Ateneu de la societat, combinat amb una baixada de socis i sòcies i una manca de lideratge. A més, l'entitat no s'implacava en les necessitats de la gent, l'Ateneu no se sentia al Principat posicionant-se en els principals debats culturals i cívics.

Què ofería la vostra proposta de renovació?

La nostra candidatura era la més accentuada en el progressisme i en el catalanisme. El projecte principal, des del meu punt de vista, era i és fer ateneistes. L'Ateneu és una metàfora de la societat civil catalana, amb les seves possi-

bilitats i les seves mancances. A més, l'Ateneu té un avantatge: és especialment transversal. L'Ateneu ha de ser eclèctic, s'hi ha de poder fer de tot.

Com es materialitza això?

Ara, l'Ateneu ha sortit de la penombra i cal que ocupi un espai central en l'àmbit públic. És clar que no serà l'únic centre de la vida intel·lectual catalana perquè, per sort, n'han sorgit molts més. No serà com abans, que era pràcticament l'única tribuna del Principat. Estem fent cicles de cinema al jardí, concerts de jazz, conferències de tot tipus de gent... i recuperem un element propi, les tertúlies. També hem fet entrar col·lectius nous de joves professionals, com economistes, Barcelona Radical o membres del Partit Demòcrata dels Estats Units. Estem modernitzant la nostra biblioteca. Tot això és clau per al futur de l'Ateneu, que tothom vegi que és un espai amb possibilitats i accessible per intervenir-hi.

Una manera de fer-se visibles és amb una política de comunicació.

El que estem fent és professionalitzar la casa. Vam nomenar un gerent i vam contractar especialistes en diferents àmbits. Volem guanyar espai mediàtic i apropar-nos al món comunicatiu per sortir bé a l'exterior.

Quants socis i sòcies teniu ara mateix?

En entrar vam revertir la tendència i vam passar de 2.500 a 3.000, i continuem creixent, tot i augmentar les quotes.

I van entrant els socis i les sòcies joves?

Estem aprofitant el nostre patrimoni per adequar-lo i poder així atreure la gent. Cada cop més la gent ens lloga les instal·lacions per fer actes i rodes de premsa. Ara tornem a caminar amb seguretat. Hem d'afavorir un servei correcte per a la ciutadania sense renunciar a la tradició. Encara és un lloc on pots trobar el bo i el millor de la societat, i això és el millor alient per al jovent. En pocs llocs pots trobar un equip de persones de la categoria de n'Oriol Bohigas, economistes com en Muriel Casals o historiadors com n'Albert Balcells, i en Joaquim Coll, qui ha dissenyat el projecte de la biblioteca. En Bohigas és catedràtic emèrit de la UPC i president de l'entitat; en Balcells és el vicepresident primer i és catedràtic d'Història Contemporània per la UAB; la Muriel Casals és la tesorera de l'Ateneu i vicerectora de la UAB, i en Joaquim Coll és el bibliotecari de l'entitat i professor de la UB. I aquesta és només una petita mostra de la junta.

PERFIL

Pep Martí

Barcelona, 1964

Vicesecretari de l'Ateneu Barcelonès des del desembre del 2003

Llicenciat en Història Contemporània per la UAB.

Periodista del setmanari *El Triangle*.

Col·laborador de revistes d'història, també ha publicat alguns llibres d'història.

Soci de l'Ateneu Barcelonès des del 1989 i responsable de la Secció de Ciències Polítiques i Jurídiques.